

**Nieuw Depo voor
kreatieve zielen**

p. 3

**Op stap met Will Tura in
Leuvense volkskafes**

p. 5

**Archeologen hebben
altijd dorst**

p. 8

WIJZIGING TOELATINGSEKSAMEN BURGERLIJK INGENIEUR

Een filter met vuiltjes

Tijdens een persconferentie op 23 januari stelden de faculteiten Toegepaste Wetenschappen van de KU Leuven, de Universiteit Gent (RUG) en de Vrije Universiteit Brussel (VUB) het vernieuwde toelatingsexamen voor de opleiding burgerlijk ingenieur en burgerlijk ingenieur-architect voor. De vernieuwde modaliteiten van het examen zouden drempelverlagend moeten werken om zo de democratisering van het onderwijs te dienen.

Om de studies van burgerlijk ingenieur of burgerlijk ingenieur-architect te mogen aanvatten, moeten kandidaat-studenten eerst slagen in een toelatingsexamen. De bedoeling is te testen of ze over voldoende wiskundige kennis en vorming beschikken om met een behoorlijke kans op slagen deze studies te volgen.

Het toelatingsexamen voor burgerlijk ingenieur en burgerlijk ingenieur-architect werd al eens herzien voor het academiejaar 1997-'98. Waar de examenkluster voordien gebaseerd was op een opleiding van acht uur wiskunde, stelde men zich vanaf dan tevreden met een basisopleiding van zes uur wiskunde. Een praktisch gevolg van deze beslissing was dat men vijf examens diende af te leggen in vijf dagen, maar dat het slechtste resultaat niet meetelde in de eindbeoordeling. Voor kandidaten met een vooropleiding van zes uur wiskunde werd het zo mogelijk om toch te slagen voor het toelatingsexamen ondanks een gebrekkige kennis van ruimtemeetkunde.

GLAUBAAL

Probleem bleef echter dat de examens aan de VUB, RUG en KU Leuven te verschillend waren. Het examen aan de RUG bestond enkel en alleen uit oefeningen en werd als 'meest moeilijk' ervaren. De VUB ondervroeg zowel op vlak van theoretische als praktische kennis (oefeningen met andere woorden), maar gaf wel steeds de mogelijkheid om zich mondeling te verdedigen. De KU Leuven hanteerde hetzelfde systeem, met uitzondering van de mondelinge verdediging, die niet altijd van toepassing was.

Omwille van deze verschillen, gekombineerd met de vaststelling dat de inschrijvingscijfers globaal gezien een dalende trend kennen, zijn de drie dekanen van de betreffende faculteiten gaan samenzitten. Na dit interuniversitair overleg kwam men tot een voorstel dat de uniformiteit en uitwisselbaarheid van het toelatingsexamen moet verzekeren: overal moet hetzelfde examen afgenomen worden, altijd schriftelijk. Iedere vraag dient verbeterd te worden door dezelfde examinator: vraag A wordt dus steeds verbeterd door één prof, vraag B

door een andere. En kandidaten moeten slagen voor ieder onderdeel. Bovendien was het oorspronkelijk de bedoeling om het betreffende examen in alle provincies te organiseren en de examenperiode niet langer dan drie dagen te laten duren.

De verschillende faculteitsraden hebben na indicatieve stemming beslist om het voorstel te steunen. Alleen de idee om het

examen in alle provincies te organiseren is afgeketst. Belangrijkste hervorming voor het toelatingsexamen is dus: drie dezelfde dagen, met dezelfde vragen. Dat een vooropleiding van zes uur wiskunde voldoende kennis bevat om te slagen, blijft ook staan. Ondertussen houdt een werkgroep van examinatoren van de drie universiteiten zich bezig met het opstellen van examens-

vragen. Voor de geïnteresseerden: voorbeeldvragen zullen ter beschikking gesteld worden op de infodag op 17 maart.

FILTER

Dat dit voorstel een verbetering inhoudt, staat buiten kijf. Echter, het is en blijft nog steeds een toelatingsexamen, wat in se een drempel vormt en dus een gevaar is voor de democratisering van het onderwijs. Een gevaar waar de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (Loko) al jaren voor waarschuwt. Verder houdt het voorstel nog andere risico's in. Omdat de kandidaten het examen niet in elke provincie kunnen afleggen, ontstond de vrees dat kandidaten uit Oost- en West-Vlaanderen automatisch in Gent zullen blijven hangen, wat voor de KU Leuven uiteraard een nadeel is in deze moeilijke tijden van rekrutering. Tenslotte is de kans bestaande dat het nivo van de mensen die instromen daalt, wat directe repercussies heeft voor het slaagpercentage. Feit is namelijk dat sinds de aanpassing van het toelatingsexamen in 1997 de slaagsijfers in de eerste kandidatuur aan een lichte daling onderhevig zijn. De reden is eenvoudig: het nivo van het toelatingsexamen is aangepast aan een vooropleiding van zes uur wiskunde, terwijl men er niet bij stil heeft gestaan dat behoorlijke slaagkansen in de huidige eerste kandidatuur een vooropleiding met acht uur wiskunde vereisen. Met andere woorden: de effectiviteit van het toelatingsexamen als *filter* kan in vraag gesteld worden.

Om deze verschillende redenen zou de onderwijsfractie van de Vlaamse Technische Kring (VTK), de kring van de *burgies*, eerder willen opteren voor een algemene oriënteringsproef. Bij een dergelijke proef wordt iedere kandidaat-student onderworpen aan een preselectie zodat er — volgens VTK — eigenlijk niet langer sprake is van een drempel. Uit de resultaten van die proef zou dan op voldoende wijze kunnen opgemaakt worden of een persoon de vereiste capaciteiten heeft om de studies van burgerlijk ingenieur of burgerlijk ingenieur-architect aan te vangen. Een redenering die Loko-Kringraad ook volgt, op voorwaarde weliswaar dat het gaat om een verplichte niet-bindende oriënteringsproef.

Marie-Anne Dedeurwaerdere

Informatie over het gewijzigde toelatingsexamen vindt u ook op de volgende websites:
www.cs.kuleuven.ac.be/faculty/cwis/toelating
www.kuleuven.ac.be/wordingenieur

Het is een traditie en dus sprak Veto met de Rector. En hij had goed nieuws: "studenten zullen nooit moeten betalen, dat is nooit in mij opgekomen." Zeg dat André het gezegd heeft en deuren zullen opengaan, zelfs sassen, kanalen en zeeën. Uw leven zal rozegeur en manenshijn worden. Tenminste, dat zegt den Humo. Of was het Bonanza?

(foto Jeroen Op de Beeck)

Te veel is trop

Het is intussen al weer meer dan tien jaar geleden, maar ik herinner me het nog alsof het gisteren was. Het beeld zou me eeuwig bijblijven. Het moet ergens in een feestperiode geweest zijn, al ben ik daar niet meer zeker van. Er zijn nu eenmaal van die periodes in je leven die een kwasi aaneenschakeling zijn van te veel feesten en te veel gerstenat. Maar op de vragen hoe, waar en met wie, kan ik tien jaar na datum nog steeds feilloos antwoorden.

Het beeld is in mijn geheugen gegrift; onze feestvreugde wordt verstoord door een geëmotioneerde dertiger, die in tranen uitbarst terwijl hij ons in plat Leives — iets waar ik me nu niet aan ga wagen — mededeelt: "Hebt ge het gehoord? Den Haemers is dood. Ze hebben 'em vermoord, de smeerlappen." Nu zult u me niet horen zeggen dat ik zwaar sympathiseerde met Patrick Haemers en zijn kompanen, maar dat menig één de man liever kwijt was dan rijk is nooit een staatsgeheim geweest.

Een van de zwaarst bewaakte 'gangsters' van het land gaat zich zomaar even verhangen aan de radiator. Kom nou, als je op vreedzame wijze een kruispunt durft te bezetten als protest tegen de autofile, dan worden bij arrestatie alle zware middelen ingezet om de drang naar zelfdoding in de kiem te smoren. Zelfs met een armbandje kom je er niet in. Maar Haemers heeft zich wel eventjes zelf verhangen. Gelove wie gelove kan!

Maar van een van die 'smeerlappen' is de pijp onlangs dan toch eindelijk definitief uitgegaan. Over de doden niets dan lof; zo is weer eens gebleken na de dood van VdB. De man was "een groot politicus, met een warme persoonlijkheid — homme de coeur —, een man met gevoel voor humor, een van de vaandeldragers van de generatie die het land

en de politiek na Wereldoorlog II heeft heropgebouwd". Je zou haast gaan denken dat het hier om één of andere stripheld gaat, of een soort politieke karikatuur van Eddy Merckx. Maar men heeft het wel degelijk over "een man van het volk, een slagterszoon". Zelfs het begrip arrangeur klonk de laatste weken verdacht fel als een compliment.

Hier en daar is er al eens een journalist die zich aan een kritische noot durft te wagen, weliswaar met de nodige zelfrelativering, want er is "nooit iets bewezen". De rest van het establishment heeft een week van diepe rouw achter de rug. Nu moet u er niet aan twijfelen dat menig één het moeilijk had zichzelf au sérieux te nemen bij de vele woorden van lof. Oprecht dan weer waren de tranen van de heer Michel Verschuieren en de laatste groet van baron Benoît de Bonvoisin. Het rechts-konservatieve zootje dat zich in de donkere sferen rond de CVP/IPS beweegt, heeft een voorbeeldige strijdmakker verloren, maar geen haar op mijn kop die eraan denkt om ook maar één seconde te gaan rouwen om de man die meer dan één 'affaire' op zijn geweten had, miljoenen verduisterde, volkse wijken liet plat-smijten, lippendienst bewees aan een aantal onpure figuren uit de haute finance, op het juiste moment en in de best denkbare omstandigheden 'ontvoerd' werd.

Te veel is trop, en trop is te veel. Ik zak zo meteen af naar dat bewuste kafee en heb sinds lang niet zoveel redenen gehad om nog eens een teveel aan gerstenat achterover te gieten. Met een beetje geluk komt er een geëmotioneerde vijftiger op me af en kunnen we met een nostalgische blik terugkijken naar de tijd waarin studenten nog ministers en regeringen tot aftreden konden dwingen. Leuvense studenten.

Thierry

Standpunt Sociale Raad (1)

Zozo, in *De Morgen* van maandag 22 januari las ik dat de Sociale Raad, die toch de vertegenwoordiger van de studenten hier in Leuven moet zijn, voortaan geen partijpolitieke standpunten meer zal innemen. Op zich zou je misschien inderdaad kunnen stellen dat het hier gaat om een juiste beslissing aangezien men nooit een standpunt kan innemen die de mening van alle studenten weergeeft.

Zoals er in *De Morgen* nog staat, is de direkte aanleiding voor deze beslissing echter de hele hetze rond Professor Lamine van de rechtsfaculteit die er voor heeft gekozen om op 8 oktober 2000 voor het Vlaams Blok op te komen in Rotselaar. Blijkbaar is men van mening dat men als Sociale Raad hier geen uitspraak over mag of kan doen. Mijn opinie is echter dat men als Sociale Raad verplicht is zich hierover uit te spreken. Het gaat hier immers niet zomaar om een partijpolitieke stelling, maar nog veel meer ook over een maatschappijvisie. Het lijkt me dan ook evident dat een Raad die zich Sociaal noemt en die opkomt voor de Leuvense student (en dus ook diegene die in Pangaea en dergelijke rondlopen), stelling inneemt ten aanzien van ondemokratische, racistische ideeën. Dat wil voor mij nog niet zeggen dat men daarom onmiddellijk het ontslag van bijvoorbeeld professor Lamine moet eisen, maar wel dat men tenminste het debat opent over welke identiteit onze universiteit zich wil aanmeten en wat men wil doen met componenten die deze identiteit op een radicale manier verwerpen door bijvoorbeeld racistische acties te ondernemen — wat een toetreding tot het Vlaams Blok mijn inziens zeker is.

Deze vorm van sociaal engagement (ja, veeleer sociaal dan politiek!) is het minste wat we kunnen verwachten van onze vertegenwoordigers. Het is al erg genoeg dat verschillende faculteiten er niets meer voor voelen om dergelijke engagementen aan te gaan, maar als onze Sociale Raad die 'kop-in-het-zand'-houding gaat overnemen, waar gaat het dan naartoe met ons universitair volkje dat zich maar al te graag kritisch en geëngageerd noemt. Ik doe hierbij dus een oproep aan onze vertegenwoordigers, en vooral aan de individuen binnen de structuren die wel nog willen opkomen voor een waardige levensfilosofie, om zich niet zomaar neer te leggen bij deze vorm van asocialisme.

Pedro Facon, eerste licentie politieke wetenschappen

Standpunt Sociale Raad (2)

Sociale Raad weigert een standpunt in te nemen over de zaak Lamine en neemt zich voor om in de toekomst geen uitspraken meer te doen over het Vlaams Blok als partij (Veto nr. 16). Sommige kringen mogen namelijk — lees er de statuten maar op na — geen partijpolitieke standpunten innemen. Ja, die lastige wetten die tussen droom en daad staan.

Door het Blok louter te definiëren als een politieke partij tussen alle andere, wordt een nochtans nogal duidelijk onderscheid tussen het Blok en die andere partijen onder de mat geveegd. Het ideale samenlevingsmodel van het Vlaams Blok is gebaseerd op de diskriminatie en uitsluiting van bepaalde bevolkingsgroepen. Voor andere partijen, hoezeer ze ook onderling mogen verschillen, is dat niet het geval. Is dat een futiel onderscheid? Ik kan moeilijk een meer wezenlijk sociaal vraagstuk bedenken, maar dat kan natuurlijk aan mij liggen. Dat een standpunt innemen over deze problematiek 'partijpolitiek' zou zijn, is klinkklare onzin. Als de 'Sociale' Raad er niet eens

in slaagt om op zijn minst een zinnige mening te formuleren over fundamentele samenlevingskeuzes, moet ze zich misschien maar eens over haar naam bezinnen.

Johan Meire, Aspirant FWO, Departement Sociale en Culturele Antropologie

LVSF en het Vlaams Blok

Toen ik enkele weken geleden via via een mailtje ontving van LVSF-Leuven, schrok ik me een hoedje. Afdelingssecretaris Frank Beckx stelde het 'veelbelovend' activiteitenprogramma van LVSF voor. Wat bleek? Op twee van de vier aangekondigde activiteiten wordt een Vlaams Blok-kopstuk in de kijker geplaatst. Eerst treedt Filip Dewinter in debat met VLD-voorzitter Karel De Gucht, later is Gerolf Annemans te gast tijdens de wekelijkse discussieavond 'Blauwe maandag'. Bovendien was eerder dit academiejaar ook Vlaams Blok-voorzitter Frank Vanhecke al eens de centrale gast tijdens een 'Blauwe maandag'.

Het gebeurt natuurlijk wel vaker dat een Blokker wordt uitgenodigd op politieke debatten aan de KU Leuven. Zelf blijf ik vinden dat het Blok over meer dan genoeg middelen beschikt om haar racistische, demagogische, anti-sociale en seksistische vuilspuiterij eigenhandig te verspreiden en dat we deze mensen dus zeker niet nogmaals een podium moeten bieden. Maar de uitnodiging van Annemans tijdens de 'Blauwe maandag' tart elke verbeelding.

Zelf ben ik, als toenmalige woordvoerder van de antikapitalistische jongerenorganisatie Socialistische Jonge Wacht (SJW), ook eens te gast geweest tijdens zo een 'Blauwe maandag'. De formule is eigenlijk wel leuk: in een informele sfeer zit je samen rond een tafel, biertje erbij, lekker discussiëren. De formule biedt zonder enige twijfel ruimte tot echt debat en achteraf blijf je nog wat hangen aan de toeg. Maar hoe leuker de formule, hoe erger het is dat een fascistische demagoog als Annemans aan deze gezellige babbel kan deelnemen.

We spreken hier wel degelijk over een man die een racistisch en extreem-rechts programma voorstaat, dat etnische diskriminatie — apartheid — wil legaliseren, dat fundamentele democratische vrijheden naar de vuilnisbelt wil verwijzen, dat de rechten van vrouwen en holebi's wil beknotten en terugrijpt naar economische concepten als het solidarisme. Annemans schreef mee aan het gros van de basisteeksten van het Vlaams Blok, het is een vulgaire racist en een vijand van de sociale bewegingen. Met deze mestkevers — dixit Karel De Gucht — ga je niet op de koffie, organiseer je geen gezellige babbel. Racisme is geen politieke mening waarover je rustig kan discussiëren, het is een misdaad waartegen je je verzet.

Een politiek debat waarin je tracht die strijd te voeren is één zaak, een gezellig onderonsje in het zaaltje van een Leuvense brasserie wat anders.

Enkele weken geleden beweerde de Antwerpse VLD-voorzitter Ludo Van Campenhout al dat het Blok "misschien wel een racistische maar daarom nog geen ondemokratische partij" zou zijn. Delen van de VLD lijken hoe langer hoe meer het cordon sanitaire te willen doorbreken, om zo een nog rechtser beleid mogelijk te maken. Past de LVSF-programmatie in dit project?

Wanneer het LVSF in naam van de democratie extreem-rechts *salonfähig* wenst te maken, moet het ook maar kunnen begrijpen dat antifascisten laten blijken dat ze niet akkoord gaan met deze praktijken. De Leuvense antifascisten beraden zich dan ook over eventuele actie.

David Dessers, SJW-Leuven

Erkenning vrije verenigingen

Dertien vrije verenigingen hebben een erkenningsdossier ingediend bij de Financiële ControleKommissie (FKK) van Loko-Kringraad. Wanneer een vereniging erkend wordt door de FKK, komt deze in aanmerking voor subsidiëring door Loko-Kringraad.

De verenigingen die een dossier indienden zijn: Socialistische Jonge Wacht (SJW), De Roze Drempel, Aktief Linkse Studenten (ALS), Kring voor Internationale Betrekkingen (KIB), Werkgroep Democratisch Onderwijs (WDO), Katholiek Vlaams Hoogstudenten Verbond (KVHV), Los Buenos, Christen Democratische Studenten (CDS), Jong Agalev KU Leuven, vzw Mesopotamië, Socialistische Studenten Beweging (SSB), Jongerenkern Thomas More Genootschap (JTMG) en Ex Oriente Lux.

De erkenningsdossiers van deze verenigingen liggen ter inzage op het kantoor van Loko-Kringraad, 's Meiersstraat 5. Door fakulteitskringen en derden kan tot 9 februari bezwaar ingediend worden bij Loko-Kringraad. Dit moet schriftelijk gebeuren en de klachten moeten gebaseerd zijn op de erkenningscriteria die vermeld staan in het FKK-reglement. Dit reglement is te verkrijgen op het kantoor van Kringraad. Het FKK-reglement is ook te vinden op <http://www.krira.student.kuleuven.ac.be/verslag.htm>.

(tv)

Nieuwe verzamelpunten KGA

Volgende week start de nieuwe dienst Depo voor wooncultuur, milieu en mobiliteit (Depo staat voor Duurzaamheid En Participatie Ondersteuningcentrum) officieel (zie artikel op pagina 3). Een eerste concreet project betreft het opstarten van verzamelpunten voor Klein Gevaarlijk Afval (KGA). Omdat KGA nu in principe naar het containerpark moet gebracht worden, opent Depo twee verzamelpunten: de inkomhal van Alma 2 en De Waag. Binnen twee weken zou Camilo Torres daar nog bijkomen.

Vanaf volgende week is iedereen welkom met zijn KGA. Dat de stoffen die ons milieu schade toebrengen in kleine dingen kunnen zitten, bewijst de volgende beknopte lijst van KGA: **aanstekers**, (alkohol)stiften, batterijen, alle lampen behalve gloeilampen (die mogen bij het restafval), cd's, lp's, kassettes, diskettes, balpenen, korrektievloeistof, dia's, filmrolltjes, frituurvet- en olie, cosmetika, deodorant, parfum, haarlak, nagellak, dissolvent, inkt, kwikthermometer, lijm, verstuivers op drijfgas, olie, **scheerzeep**, **sjampoo**, schoensmeer, schoonmaakmiddelen, stempelkussen, **tandpasta**, verf(borstels), wasmiddelen, zeep, **zout**.

(lg)

Depo verzamelt KGA in Alma 2, dinsdag en donderdag van 13 tot 16 uur en in De Waag, woonwijk Arenberg, donderdag van 13 tot 16 uur. Voor informatie kan je terecht op <http://www.kuleuven.ac.be/dsv/studvoor/depo.htm>, e-mail: depo@dsv.kuleuven.ac.be.

“Een magazijn waar je heel veel kan vinden”

Milieu en mobiliteit zijn begrippen die de laatste jaren ‘in’ zijn. Ook onze Alma Mater is begaan met deze thema’s. Dit blijkt uit het feit dat enkele jaren geleden het SIC oftewel Sensibiliserings- en InformatieCentrum werd opgericht. Enkele weken geleden is deze dienst gefusioneerd met het Centrum voor Wooncultuur. Hieruit is Depo geboren. Hoog tijd dus om ons oor te luister te leggen bij Koen Neyens en Sin Declerc, twee van de drie musketiers achter de schermen van deze dienst.

Veto: *Wat is de ontstaansreden van het Sic?*
Koen Neyens: «Oorspronkelijk is het Sic een initiatief van de studentenbeweging, meer bepaald Loko-Sociale Raad. Zij vonden dat er meer moest gedaan worden rond veilig fietsgebruik en fietsdiefstalpreventie. Het Sic werkte in de eerste plaats rond thema’s van zacht of zwak weggebruik. Daarna is men verder gaan nadenken over mobiliteit in het algemeen te Leuven en werd het mobiliteitsplan gelanceerd. Tijdens de voorbereiding is men gaan nadenken over een alternatief verkeersplan, waarbij het Sic niet alleen de studenten wou bereiken, maar ook de Leuvense bewoners. Hieruit is dan de fietsersbondkern van Leuven ontstaan. Dit is een neveneffect, maar het toont wel aan dat de studentenbeweging zijn grenzen kan verleggen.»

«In 1996 is er beslist om Sic binnen de diensten van Studentenvoorzieningen op te nemen en het zo te financieren. Toen Stad Leuven even later een selectief ophaalsysteem introduceerde, nam Sic ook het thema milieu erbij. De stad verwachtte immers min of meer van de KU Leuven dat zij een dienst oprichtte om de studenten van het nieuwe ophaalsysteem op de hoogte te brengen.»

Veto: *Wat heeft het Sic sindsdien concreet gedaan?*

Koen: «We zijn vrij snel met fietsgraveerkampagnes begonnen in het kader van fietsdiefstalpreventie. Daar is de veiligheid en het voorkomen van boetes bijgekomen en zo heeft het fiets-actieplan vorm gekregen. Ook zijn er campagnes naar veiligheid op kot en in residenties gestart. Er is toen een eerste afvalonderzoek georganiseerd, waarbij de situatie van afvalproductie en -selectie van personeel en studenten onder de loep werd genomen.»

«Sinds anderhalf jaar heeft het Sic twee personeelsleden: de ene werkt voltijds rond mobiliteit, de andere halftijds rond milieu. Ondertussen hebben die thema’s uitbreiding genomen met een mobiliteits-enquête en een bereikbaarheidstudie. Deze laatste omvat een inventaris van de verbindingsmogelijkheden en het aanbod op vrijdag, zaterdag, zondag en maandag vanuit heel Vlaanderen naar Leuven. De mobiliteitsenquête had tot doel een mobiliteitsprofiel van de Leuvense student op te stellen. Ook het thema milieu hebben we verder uitgewerkt. Milieu is immers niet enkel ‘zakken vullen’ maar ook voorkomen van afval, nadenken over energie en watergebruik. We denken eraan om ook rond voeding en bio-zaken te wer-

ken. Eigenlijk geven we onszelf konstant nieuwe opdrachten en ik denk dat deze dienst daardoor een voortrekkersrol kan vervullen in het aanpakken van nieuwe thema’s.»

WOONKULTUUR

Veto: *Vanwaar de fusie met het Centrum voor Wooncultuur?*

Koen: «Het Wok, oftewel het Centrum voor Wooncultuur, is opgericht in ‘98 op vraag van de studentenbeweging. De studenten voelden aan dat de behoefte bestond om binnen de residenties, maar ook veel ruimer, te werken rond de uitdagingen en gevolgen van samen op kot zitten. Binnen het Wok dacht men na over het onthaal van nieuwe bewoners en buitenlandse gasten, het organiseren van afvalverwerking en selectie, het omgaan met spanningen en conflicten en het opvangen van ongevallen. Tot nu toe wordt er vooral in de residenties van de KU Leuven gewerkt. Het sjarter voor wooncultuur is als denktekst niet enkel aangeboden aan de universitaire residenties, maar ook aan priveeresidenties. Ik vrees echter dat er daar tot nog toe te weinig rond gebeurd is. Het Sic is sterk vragende partij geweest om het Wok op te richten, maar het initiatief is te beperkt gebleven. Er is wel werk gemaakt van een woonwijzer en een livingmap waar infor-

Veto: *Vanwaar de naam Depo?*

Koen: «Het staat voor Duurzaamheid En Participatie Ondersteuningcentrum. Duurzaamheid omdat je werkt rond duurzaam studeren en samenleven; participatie omdat dit een belangrijke voorwaarde is om studeren en samenleven te doen slagen. Dépôt in het Frans roept bovendien het beeld van een magazijn op waar je heel veel kan vinden waarmee je zelf met je eigen creativiteit iets kan doen. Het wil een uitnodiging zijn om zelf iets te maken van deze thema’s terwijl de magazijnhouder tips kan geven. De naam is een compromis geworden: Depo voor Wooncultuur Milieu en Mobiliteit. De naam geeft aan waar de dienst mee bezig is en is open, zodat er plaats is voor nieuwe thema’s.»

ZICHTBAARHEID

Veto: *Hoe kan je die drie thema’s evenwichtig aan bod laten komen?*

Koen: «De drie personeelsleden van Depo werken echt samen als een team. Verder blijven we appél doen op de diensten waaruit we ontstaan zijn, met name de Huisvestingsdienst en Residentiebeheer. Ook diensten van informatika en media werken mee aan Depo. Binnen de sociale sector moeten we onze plaats nog vinden en het is de taak van de studenten om dit in het oog te houden.»

Veto: *Hoe verklaar je dat Sic en nu Depo zo weinig zichtbaar zijn?*

Koen: «Het klopt dat we veel beleidsvoorbereidend werk, zoals die mobiliteitsstudie, achter de schermen doen. We hadden ook nooit een marketingstrategie naar buiten toe om de dienst bekend te maken. Rond de verschillende projecten waren er wel campagnes, maar die deden we dan in samenwerking met de stad, de preventie- of de Huisvestingsdienst. Hierdoor is ons profiel niet altijd duidelijk. Zo was de studentenpas initieel ons project, maar is het uiteindelijk iets heel anders geworden. Het is nu eenmaal zo dat projecten meer kans op slagen hebben als een instelling als de unief zich er achter zet. En soms betekent dat dat het uiteindelijke project er anders kan uitzien dan de oorspronkelijke bedoeling.»

«Wat betreft de studentenpas heeft de KU Leuven de grote fout begaan van eerst met de stad te onderhandelen in plaats van met de hogescholen. Binnen de raamakkoorden van de sociale sector hebben wij hier immers onze verantwoordelijkheden. Het grote probleem zit hem in het feit dat er te weinig op een hoger nivo gelobbyd wordt. We moeten meer aandacht besteden aan interuniversitair overleg om zo op Vlaams nivo iets te bereiken.»

Veto: *Hoe verhoudt Depo zich tot de Huisves-*

tingsdienst, Residentiebeheer en Pangaea?

Koen: «Daar moet nog aan gewerkt worden. De bedoeling is dat de diensten waarbinnen wij zijn ontstaan tijd blijven maken voor ad hoc projectgroepen, het denkwerk. Sic en Wok hadden vroeger een verschillend diensthoofd. Nu Depo onder de directie van Studentenvoorzieningen is geplaatst, moeten we goede afspraken maken over wie wat beslist en doet. Het gevaar bestaat dat

bij het opstarten van een nieuwe dienst problemen van andere diensten worden doorgeschoven. Een van de problemen is dat de diverse diensten hun handen al vol hebben met hun specifieke taken en zo de aandacht dreigen te verliezen voor de nieuwe dingen waar Depo mee bezig is. Misschien is het te hoog gegrepen, maar de dingen waar wij mee bezig zijn kunnen de anderen aan het denken zetten over hun democratiseringsopdracht.»

Sin Declerc: «De grote uitdaging is het implementeren van de ideeën die aangehaald worden. Er moet structureel rond problemen gewerkt worden.»

Veto: *Voeding en huisvesting zijn zaken die materieel kunnen verwezenlijkt worden terwijl het bij milieu, mobiliteit en wooncultuur om een mentaliteit gaat.*

Koen: «Ook in de financieringstroom is het niet wettelijk voorzien dat de universiteit zich met deze aspecten bezig houdt. Ik denk dat de KU Leuven hier wel een unicum is. Naar het beleid toe en het opnemen van onze bezorgdheden staan we nog voor een grote uitdaging.»

Veto: *Het is ook jammer dat deze elementen geen internationaal prestige verlenen aan de universiteit. Zal er daardoor in de toekomst niet te weinig aandacht aan besteed worden?*

Sin: «Dit kan dus anders. Er is binnen de KU Leuven en de spin-offs zeer veel kennis aanwezig over rationeel energiegebruik. Ze zouden deze kennis beter toepassen op de eigen gebouwen, bijvoorbeeld op de residenties.»

Veto: *Wat is de bijdrage van Depo aan de democratisering van het onderwijs en het optimaliseren van de randvoorwaarden?*

Koen: «De democratisering van het hoger onderwijs is ten opzichte van dertig jaar geleden veel verbeterd, maar zeker nog niet voltooid. Bereikbaarheid is een zeer belangrijk punt in de keuze van de instelling. De taak van Depo is hier juiste informatie te verschaffen over het kostenplaatje. Alles wat kan bijdragen tot het welzijn van de student moet onze bekommernis zijn. Momenteel leeft de tendens om het vervoer te subsidiëren. De studentenpas is een stap in die richting. Verder is het ook zo dat de ouders juiste en voldoende informatie moeten krijgen want zij beïnvloeden de uiteindelijke studiekeuze zeer sterk.»

LABORATORIUM

Veto: *Depo is een laboratorium dat de vinger aan de pols wil houden. Hoe willen jullie dat concreet realiseren?*

Koen: «Eerst en vooral moeten we onszelf bekendmaken. Via onze website gaan we een *newsgroup* oprichten. Er zijn ad hoc projectgroepen rond bijvoorbeeld veiligheid waar studenten, specialisten en mensen van de KU Leuven nadenken. De eerste weken staan de KGA-verzamelpunten op het getouw en we willen ook het kompostproject beter opvolgen. Het energieproject zal ook zeer belangrijk worden: op twee voorbeeldresidenties gaan we infrastructuuringrepen doen om daar ons ganse verhaal te kunnen ophangen. Verder willen we rond veiligheid ook nog wat projecten uitwerken.»

Griet Verhesen

(foto Sam Algoet)

matie over samen op kot zitten in terug te vinden is. Ook zijn er inspanningen geleverd naar de gangvertegenwoordigers toe en is de rol van de resident herdacht. Thema’s zoals veiligheid zijn erbij gekomen. De personeelwissel op het Wok en de besparingsdiskussie binnen sociale voorzieningen hebben ervoor gezorgd dat men is beginnen nadenken over het samenvoegen van de diensten.»

Marginalisering van jongeren en allochtonen

Veiligheid, het politieke thema bij uitstek van de laatste tien jaar. Het Vlaams Blok gebruikt deze problematiek als geen ander om electoraal succes te boeken. In een krampachtige poging om te volgen, springen democratische politieke partijen tegenwoordig massaal op de kar in de hoop hun kiezers te plezieren. Rond dit beladen thema verdedigde Peter Goris onlangs zijn doktoraatsverhandeling aan de KU Leuven.

Welke relaties tussen professionele actoren liggen aan de basis van een sociaal rechtvaardige veiligheidszorg ten aanzien van kwetsbare woonbuurten? Dat is de vraag die Goris zich stelt in zijn doktoraat. In de eerste plaats stelt Goris vast dat het thema veiligheid vandaag de dag brandend actueel is. Daarnaast is de druk op de professionele actoren, met name de veiligheidsactoren en de welzijnsactoren, zeer groot om de problematiek op te lossen door samen te werken. Onder veiligheidsactoren verstaan we dan de nieuwe eenheidspolitie, terwijl jeugdwerking, buurtwerking of straathoekwerking onder de welzijnsactoren vallen.

Zeker vanuit de lokale overheden neemt de druk op deze actoren toe om de problematiek rond overlast door jongeren, allochtonen of prostituees op te lossen. Hierbij willen men dat de verschillende actoren gaan samenwerken en daar knelt het schoentje. Als je aan jeugdwerking of buurtwerking gaat vragen om iets te doen om het onveiligheidsgevoel te reduceren dat sommige bevolkingsgroepen — terecht of onterecht — ervaren, dan zal hun eerste reactie zijn dat dat eigenlijk niet hun voornaamste opdracht is. Daarbij komt nog dat de politie nu eenmaal een bepaald beeld en verwachtingen heeft rond de samenwerking en deze heel moeilijk kan bijsturen. Bovendien zijn ze gewoon dat anderen voor hen werken en niet omgekeerd. *Bye bye* goede samenwerking tussen veiligheidsactoren en welzijnsactoren dus.

KONFLIKT

Uiteraard zijn er meer problemen in dit complexe thema. Eén van de belangrijkste daarvan is het verschil tussen consensus en konflikt. Wanneer er zich problemen stellen in verband met veiligheid in een buurt moet je daar uiteraard over kunnen praten om tot een oplossing te komen. Daar kom je volgens Goris voor een gevaarlijke keuze te staan. In dat gesprek moeten de deelnemers kiezen tussen een consensusoplossing en een konfliktoplossing. Vooral het consensusmodel heeft een paar grote nadelen. Als in een vergadering consensus wordt bereikt over de te nemen weg om oplossingen te bereiken komen vaak enkel de meest mondige aanwezigen aan het woord. Zo kunnen zij natuurlijk hun mening relatief gemakkelijk doordrukken. De minst mondige deelnemers, bijvoorbeeld jongeren of allochtonen, die hun mening bijna niet hebben kunnen verkondigen zijn dan spijtig genoeg de pineut. Een konfliktmodel is op dat punt veel beter: je vertrekt vanuit het standpunt *we can agree that we disagree* en dan probeer je de verschillende standpunten die er zijn dichter bij mekaar te brengen in de vorm van een compromis.

Maar waarom speelt veiligheid de

laatste jaren zo een grote rol? Neem het klassieke voorbeeld van de jeugd. Vroegere generaties jongeren trokken ook in groep de straat op en toen werd dat als normaal gedrag ervaren. Dit is nu niet langer het geval. Integendeel, groepjes jongeren worden vandaag de dag als hinderlijk en een bron van onveiligheid ervaren. Was het dan vroeger toch beter zoals de gemiddelde

spelen een zeer belangrijke rol in het ontstaan van een onveiligheidsgevoel. De media zijn immers sleutelfactoren voor het vormen van de mening en het beeld dat mensen hebben over bepaalde maatschappelijke verschijnselen. Het beeld dat de media schept van kriminaliteit stuurt het gevoel dat mensen krijgen bij het lezen of bekijken van kriminaliteit. Volgens Goris

Men moet zich echter vooral afvragen welke groep mensen over de mogelijkheden en de kanalen beschikt om bijvoorbeeld via de media de publieke opinie en de lokale beleidsvoerders te wijzen op het 'onveiligheidsprobleem'.

Handelaars hebben bijvoorbeeld veel sterkere kanalen naar het beleid toe dan geveerde groepen als jongeren, allochtonen en prostituees. Dit mechanisme zorgt er konkreet voor dat beleidsvoerders en publieke opinie voortdurend belegerd worden met klachten over onveiligheid van angstige en soms compleet paranoïde burgers. De mening van die groepen, die 'waarlijk gebaard zijn door satan zelf' bij wijze van spreken, zullen minder gemakkelijk aan de oppervlakte komen omdat toch niemand de moeite doet om hun kant van het verhaal te aanhoren.

Volgens Peter Goris is dit nochtans geen onoverkomelijk probleem. Hij stelt voor om de aanwezige veiligheidsproblemen om te beginnen niet erger te maken dan ze zijn. Men moet de bevoegde veiligheidsactoren en welzijnsactoren rustig hun werk laten doen zonder dat ze daarin belemmerd worden door bijvoorbeeld het lokale beleid of hysterische burgers. Zo zijn veiligheidskamera's — ooit nog voorgesteld door onze aller burgervader Tobback — geen oplossing. De kans dat je effectief een gaudwief identificeert aan de hand van kamera's is niet zo denderend groot en het spreekt natuurlijk voor zich dat zo'n kamera niet van zijn sokkel gaat loskomen en achter de snoodaard aan zal gaan. Met andere woorden: de kans dat de misdaad reëel gaat dalen is niet zo groot. Kamera's hebben bovendien tot gevolg dat groepen die al aan de rand van de maatschappij leven nog verder worden gemarginaliseerd. Het installeren van kamera's komt er eigenlijk op neer dat je de mensen een rad voor de ogen draait.

GENK

Bij wijze van casus vergelijken we Antwerpen — volgens sommigen de meest onveilige stad van het westelijk halfmond — en Genk, een iets kleinere stad met toch een aanzienlijk aantal allochtonen onder de bevolking. Volgens Goris ligt het probleem in Antwerpen bij het stadsbestuur van de laatste twee decennia. De problemen die er zijn kunnen moeilijk opgelost worden omdat er niet echt een continuïteit in het beleid zit, om nog maar te zwijgen over het gebrek aan visie over waar men met de stad naar toe wil. Ook konstruktieve communicatie is in Antwerpen ver zoek, daar hebben we onlangs bij de coalitiebesprekingen nog mooie staaltjes van gezien. Nu, als er op lokaal nivo geen visie, continuïteit en communicatie is, wordt het bijzonder moeilijk voor de eenheidspolitie en de sociale sektor om gepast te reageren op de situatie.

Een stad als Genk heeft daarentegen geen problemen op het gebied van veiligheid. Wat het wel heeft is een coalitie die al jaren onveranderd is gebleven. Een visie op langere termijn doordrukken zonder paniekvoetbal te spelen uit angst voor het Vlaams Blok blijkt dus wel degelijk mogelijk.

Kristof D'Exelle

Het spreekt natuurlijk voor zich dat zo'n kamera niet van zijn sokkel gaat loskomen en achter de snoodaard aan zal gaan

ouder en grootouder ons tot vervelens toe kan vertellen.

Goris beweert dat een en ander te maken heeft met de ontwikkeling van België van een verzorgingstaat tot een veiligheidsstaat. De mensen voelen zich meer en meer onveilig omdat de samenleving veel complexer is geworden dan pakweg dertig, veertig jaar geleden. Dankzij de massamedia worden wij konstant gekonfronteerd met deze steeds complexer wordende samenleving en al zijn negatieve uitwassen zoals oorlogen, aardbevingen en natuurlijk de steeds stijgende kriminaliteit. Combineer dit met het feit dat het tegenwoordig aangeraden wordt om sneller schrik van iets te hebben en voilà: u heeft een onveiligheidsgevoel. En alsof dat onveiligheidsgevoel op zich nog niet erg genoeg is, kunnen onze overheden, zowel federaal als lokaal, niet bepaald een kant en klare oplossing uit hun mouw schudden.

Het woord is al gevallen, de media

moeten de media dan ook een ernstige poging ondernemen om door te dringen in de groepen die ze demoniseren en daar een objectief verslag van maken. Hoe komt het dat deze groep mensen — jongeren, allochtonen of prostituees — in het zogenaamde zwarte sirkwite terecht komen? Als je deze vraag objectief zou beantwoorden krijg je al snel een genuanceerd beeld over deze groepen, een beeld waarin bijvoorbeeld de beleidsvoerders vaak niet zo een fraaie rol spelen.

OPLOSSING

Is onveiligheid trouwens wel het enorme probleem dat ekstreem-rechtse partijen als het Vlaams Blok ervan maken of moet het allemaal een beetje gerelativeerd worden? Goris stelt dat we niet naïef moeten zijn, er zijn inderdaad problemen op dat vlak. Deze worden echter vaak overdreven. Misschien kan men beter vragen voor wie onveiligheid een probleem is.

E-mailactie wapenleveringen Turkije

Eind oktober vorig jaar verleende het ministerie van Buitenlandse Zaken een vergunning aan een Belgisch bedrijf om machines te leveren voor een nieuwe wapenfabriek in Turkije. Het Turkse staatsbedrijf MKEK krijgt hierdoor de toestemming om munitie voor aanvalsgeweren te produceren. Het gaat om een kontrakt van 300 miljoen frank. Het Vlaams Netwerk Lichte Wapens — waaronder Amnesty International en Pax Christi Vlaanderen — wil samen met GRIP (*Groupe de recherche et d'information sur la paix et la sécurité*) zo veel mogelijk ruchtbaarheid geven aan de vergunning. Zij vragen zich af wat de garanties zijn dat MKEK geen ongewenste heruitvoer gaat doen naar landen waar de Belgische exportwetgeving normaal geen export zou toelaten. Het is immers bekend dat MKEK in 1998

oorlogswapens leverde aan Burundi, waar op dat ogenblik een burgeroorlog woedde. Ook bij strijders in Bosnië-Herzegowina en Servië trof men machinegeweren aan van het Turkse staatsbedrijf. De actievoerders stellen bovendien dat het Turkse leger — waarvoor de munitie bedoeld is — zich schuldig maakt aan ernstige, grootschalige en langdurige mensenrechtenschendingen. Het aktiefrent start vanaf maandag 29 januari een e-mailcampagne aan het adres van minister van Buitenlandse Zaken Michel en de voorzitters van de regeringspartijen. Dus aan al wie de e-mail krijgt: forwarden is de boodschap!

(lg)

Volgende week leest u in *Veto* een uitgebreid artikel over de problematiek.

Televisie in de Alma en op het net

Fen half jaar niet meer te zien gekregen, maar nu weer uit de kast gehaald. Vanaf 1 februari zendt het studententelevisiekanaal van de KU Leuven weer uit. Niet alleen in de Alma's maar ook via internet. En dat is nog maar het begin van Kampus Televisie, dat volgend academiejahr naast KaSt ook 'corporate' tv en edukatieve programma's wil brengen, aangevuld met een geïntegreerde kampusradio.

Het idee om nieuws omtrent het studentenleven van de KU Leuven te brengen ont-sproot twee jaar geleden: op 25 januari '99 gaf KaSt de eerste reportages weg. In verscheidene gebouwen plaatste men moni-toren, waaronder Gasthuisberg en De Spuye, waar ze overigens gestolen werden. Nu wil KaSt haar publiek op een andere manier bereiken: nog wel via een televisie in de Alma's, maar ook via internet.

Afgelopen seizoen zond KaSt uit via intranet zodat iedere kotnetgebruiker KaSt kon downloaden en rustig bekijken. Leuk

idee, maar beperkt omwille van het ver-plichte paswoord en het trage downloaden. Nu wil men iedereen — dus niet alleen de KU Leuvenstudenten — de mogelijkheid bieden om van de reportages te genieten. Nieuw is ook dat een bepaald onderdeel van het programma individueel aangeklikt kan worden. Je hoeft dus niet meer de totale vijftien minuten voor je scherm door te bren-gen als je slechts één onderwerp wil zien.

KUL

De onderwerpen zijn steeds met de KU Leuven gelinkt. Men werkt dan ook nauw samen met de verschillende geledingen van de Leuvense Overkoepelende Kringorgani-satie (Loko), die de nodige informatie door-spelen. De verschillende onderdelen krijgen een eigen naam als *KultuurkaSt*, *SportkaSt*, *KringkaSt* — met kringnieuws en onderwijs-aangelegenheden — *Sociale KaSt* — met akties rond sociale thema's — en *PortulakaSt* voor de buitenlandse studenten. Daarnaast is er nog *HallekaSt* dat bericht over alle aktiviteiten die de universiteit, vanuit de hal-len, organiseert. *Straffe Kul* speelt dan weer

in op de babbelbox waar elke student zijn kommentaar kwijt kan.

De initiatiefnemers van KaSt zijn mo-menteel Ronny Vandenbroecke, directeur van de Dienst Kommunikatie, Koördinator Studentenbeleid Van Gerven en professor De Vuyst, directeur Studentenvoorzieningen. De koördinatie ligt in handen Frank De Groo-te, momenteel nog audiovisueel verantwoor-delijke voor het departement kommunika-tiewetenschappen. Eens de inhoud van de reportages vastligt, springen jobstudenten in bij de produktie en de reportage. Tijdens de week trekken ze erop uit met kamera en mikrofoon, op vrijdag wordt alles gemon-teerd. Tijdens het weekend wordt alles dan gedigitaliseerd. Voor de montagefaciliteiten en digitalisering doet KaSt een beroep op de audiovisuele dienst onder Alma III.

KaSt is momenteel nog een zelfstandig geheel, maar zal in de toekomst deel uit-maken van Kampus Televisie. Op deze ma-nier wil koördinator Studentenbeleid Van Gerven de interne en eksterne kommuni-katie aan de KU Leuven uitbouwen. Zo wil men naast studenten ook het personeel

bereiken via 'corporate' tv. Mogelijke topics zijn hier belangrijk bezoek aan de KU Leu-ven of de afronding van een onderzoek. Ook wil men edukatieve programma's uit-zenden en zijn er plannen voor een Kam-pus Radio die in samenwerking met Radio Scorpio — binnenkort terug in de ether — zou kunnen uitzenden.

Naast De Vuyst, Van Gerven en Vanden-broek wordt ook het departement kommu-nikatiewetenschappen bij het projekt betrok-ken. Specialisten in het vak kunnen profes-sionele hulp bieden en studenten krijgen de kans om hun kommunikatietheorieën in praktijk om te zetten. Al bij al is KaSt een ambitieus projekt dat samen met initiatie-ven als de elektronische nieuwsbrief, Kampus Televisie en Kampus Radio de KU Leuven moet binnenleiden in de kommunikatie-technologie van de eenentwintigste eeuw.

Caroline Leysen

Vanaf 5 februari staat KaSt op het internet: www.kuleuven.ac.be/kast

KaSt is nog op zoek naar gemotiveerde jobstudenten die tijdens de week mee willen filmen en de vrijdag kunnen mon-teren. Je krijgt een kontrakt van de Job-dienst dat loopt tot 15 april. Interesse: mailen naar kast@dsv.student.kuleuven.ac.be of via de Jobdienst.

EEN TOCHT LANGS DE LEUVENSE VOLKSKAFEE'S

Pinten en biljarten

Fit jaar sloot kafee Kruger in de Tiensestraat de deuren. Wat jarenlang voor menig ouder Leuvenaar de voorlaatste rustplaats was, moest wijken voor het jonge geweld van de Dulci. Veto vroeg zich af of er in Leuven nog wel plaats was voor 'het volk'. Een veldonderzoek kon niet uitblijven.

Een eerste les voor wie op een ijskoude, mistige donderdagavond een kroegentocht langs de Leuvense volkskafees wenst aan te vatten: blijf thuis! Niet voor de koude natuur-lijk, de echte ouderwetse volkskafees staan immers bekend voor hun natuurlijke nest-warmte. Wel is het zo dat donderdagavond, wanneer de studenten hun geld aan het ver-brassen zijn, het volk zijn centen spaart voor het weekend dat in het verschiet ligt. Bijge-volg blijven ook de meeste volkskafees dicht. Daardoor is het ook dat wij u geen verslag kunnen uitbrengen over kafee 'De Blauwe Hoek' in de Brusselsestraat, het volkste der volkskafees. Ook kafee 'De Ton', de laatste niet-multinational van de Bondgenotenlaan hield samen met vele anderen zijn geheimen voor zich. Andere kafees, zoals de Jeeskes-boom in de Diestsestraat waren al gesloten nog voor het middernacht was.

LIEFDESLEVEN

Maar geen paniek, want er is natuurlijk een plaats in elke stad waar er altijd volk is: het station. En voilà, daar vonden wij dan ook het eerste kafee dat ons verwelkomde. Onze eerste halte was, met een toepasselijke naam, 'Den Ouden Tijd, bij Rita en Raoul'. Begin in elk geval maar niet te mijmeren. De ouden tijd lijkt hier niet meteen de 'goeien' ouden tijd te zijn. Aan de vele tafel-tjes zitten vooral eenzame heren, meestal met een verweerd gezicht. Ze kennen elkaar, maar ze zitten niet bij elkaar. Studenten kennen ze wel van zien, maar ze kunnen nauwelijks de aandacht trekken. Oorzaak voor deze mindere sfeer was volgens een van onze reporters de te dure pinten (45 frank). Een ander verklaring werd gezocht in het feit dat het een Club Brugge-supp-orterkafees was en dat het vanuit dat oogpunt eigenlijk nog wonderwel meeviel.

Niemand protesteerde dus toen we onze tocht verderzetten. Veel verder moes-ten we nochtans niet trekken. Vlak naast

Den Ouden Tijd ligt immers Brasserie Natio-nal. Kwa interieur zijn de kafees tweeling-broers. Drinktafels en biljarttafels. Vanbin-nen gaat het er echter heel anders aan toe. Zo hoef je nog maar naar de tapbiljart te kijken of je wordt de keu al letterlijk toe-geworpen door een paar Leuvense jonge kerels die in een onbegrijpelijke taal een kontrakt afsluiten: spelen voor een pintje. En Veto won zelfs ... bijna. Gelukkig kost-ten de pintjes daar maar veertig frank.

Café Sport, de derde in de rij aan het station, laat al een wat mondainere indruk. Het gerinkel en getoeter van GSM's en de rook van sigaren tonen dat hier al een ander soort volk komt. Zo liep Veto hier zelfs een advocaat-*stagiair* tegen het lijf. Dit is een ideaal kafee om aan de lange toog uw colle-ga's uit te horen over hun liefdesleven. De naam van het kafee laat vermoeden dat het hier vol sportieve binken loopt. Maar vergis u niet: de sporten van Café Sport zijn dezelfde als deze in de andere kafees: biljarten en pintheffen.

Tot nu toe weken de Leuvense volks-kafees weinig af van het doorsneeprofiel van het Vlaamse volkskafee. Kafee 'Pousse Café' bewijst echter dat het ook wat esote-rischer kan. In dit kafeetje in de Lepelstraat waan je je ergens in Oostenrijk. Het inte-rieur schreeuwt om Duitse schlagers en later op de avond *Anton aus Tirol*. Ideaal om uw après-ski eens te herhalen. Reeds dertig jaar schermt de kafeebazin haar klein etablisse-mentje zorgvuldig af voor studenten. "Vier of vijf mogen er binnen, meer niet." Er zijn trouwens maar twee tafeltjes en een viertal zitplaatsen aan de toog.

TURA

In de Pousse Café hadden we graag rustig blijven zitten, maar onze plichtsbewust-heid dreef ons verder. "In de Kapucijnenvoer", wist een van onze reporters, "zijn er nog verschillende bekende volkskafees." Als die er ooit geweest zijn hebben die in elk geval een gelijkaardig lot ondergaan als kafee Kruger. Wij hebben ze in elk geval niet gevonden. Ondertussen was onze aan-dacht echter getrokken door een eigenaar-dig tussenslag tussen kafee en eetgelegenheden in de Brusselsestraat, met de weinig aantrekkelijke naam 'Limbrant'. Met de gor-dijnen dicht en de stoelen op tafel leek hier niet veel meer te beleven, maar door de gla-zen deur zagen we de kafee-uitbater heen

en weer dansen als een pinguin. Toen hij ons in het oog kreeg, riep hij ons met even-veel misbaar binnen. Wij waagden het erop.

Nooit hadden wij gedacht dat wat er uitziet als een mislukte taverne zoals de Lim-brant voor zoveel sensatie kon zorgen. De uitbater, een ambiancemaker en uitgekookt zakenman, zorgt ervoor dat je om de vier minuten met heel de toog samen een van zijn eigen kreaties drinkt. Naast de reguliere klanten was er echter ook een meer bekende gast, Will Tura genaamd. Niet de echte na-tuurlijk, maar zijn Leuvense *dubbeltanger*. De man, die overigens blind is, moest voor de ploeg van Veto zijn talent wel eens illus-treren. Maar het kon niet zijn en dus moest

Veto weer verder.

Op dat moment waren — naar onze mening — alle volkskafees in Leuven geslo-ten. Op een donderdagavond, met een onver-zadigd gevoel, moet je je dan wel weer over-geven aan het studentenleven. De 'Libertad' dan maar. Terug in onze gewone, beschermde wereld. Duurder en afstandelijker. Maar dat de volkskafees voor ons de andere wereld waren, daar hoorde je niemand over klagen.

**Nikolas Krote
Olivier Topsy
Hik Van Acker**

(Foto Sam Algoet)

“Ik ben meer democraat dan ge soms wel denkt”

Tan onze speech ligt hij niet wakker. Van onze akties evenmin. Toch zou rektor Oosterlinck niet zo veel veranderen aan de studentenbeweging, want hij vindt dat we het zo slecht nog niet doen. Een gesprek met de – volgens Humo – op tweeëntachtig na machtigste persoon van het land over Bologna, semestereksamen en de waarden van de KU Leuven.

Veto: *Op Europees vlak is het op dit ogenblik al Bologna-verklaring wat de klok slaat. Een strikte interpretatie van het voorstel impliceert dat alle opleidingen vijf jaar zullen duren, terwijl dat op dit moment in vele gevallen vier jaar is.*

André Oosterlinck: «Laten we zeggen dat we binnen de KU Leuven het voorstel min of meer volgen: een eerste diploma, de bachelor, na minimum drie jaar en daarna een master. Sommige landen stellen dat een master per definitie twee jaar omvat, anderen interpreteren dit niet zo strikt en willen dat een master tussen de één en de twee jaar zit. Uit deze kwestie zijn we nog niet uit. Voor de richtingen die nu al vijf jaar omvatten, is er geen probleem. Een aantal richtingen die nu vier jaar duren, willen de Bologna-verklaring gebruiken om naar vijf jaar te gaan. Maar dat geldt niet voor iedereen: Letteren kiest bijvoorbeeld voor vier en een half jaar.»

«De grote vraag is natuurlijk wie die extra jaren zal betalen. Ik acht de kans zeer klein dat we geld zullen krijgen van de minister. Geldschieters zie ik niet zo onmiddellijk opdagen en van het onderzoeksgeld zal het ook niet komen. Wanneer we van alle studierichtingen vijf jaar maken, moeten de gelden herverdeeld worden en krijgt iedereen uiteindelijk minder. Als fakulteit heb je daar natuurlijk geen boodschap aan. Je hoopt toch dat de anderen het betalen.»

Veto: *En de student, moet die niet betalen?*

Oosterlinck: «Dat is nooit in mijn gedachten opgekomen.»

NEFAST

Veto: *Een punt van discussie is de toegang tot de master. Moet iedereen toegelaten worden of is een beperking nodig?*

Oosterlinck: «Als de beperking bestaat in een kwaliteitsbeperking: ja. Vanaf het moment dat je de uitwisseling binnen Europa soepeler maakt, moet je er zeker van zijn dat iemand een voldoende goede vooropleiding gehad heeft.»

Veto: *Om dit te garanderen zou er een systeem van akkreditering moeten komen, waarin de universiteiten op basis van hun kwaliteit vergeleken worden.*

Oosterlinck: «Ah, dat is een *must*. Ik ben het er mee eens dat Loko (de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie, mad, lg) pleit voor een akkreditering die garant staat voor de basiskwaliteit, maar het gevolg van akkreditering is steeds een *ranking* van de universiteiten op basis van kwaliteit. Akkreditering zal automatisch leiden tot de vorming van netwerken in Europa: netwerken van de meer topuniversiteiten en de mindere topuniversiteiten (*lacht*).»

«Ik was in Bologna toen men de verklaring ondertekende. Voor de grote landen — Duitsland, Engeland, Nederland, Frankrijk — was de Bologna-verklaring een middel om hun positie te verstevigen. Ik noem dat het *Silicon Valley-effekt*. Wat is het sterke punt van de Verenigde Staten? Ze slagen erin om de allerbeste studenten aan te trekken, waarvan zij de vooropleidingskost niet hoeven te betalen. Zeker in de kennismaatschappij is dat een enorm voordeel voor je lokale economie. Daarom doet Silicon Valley het zo

goed. Het is echter een nefast systeem: de anderen voor de kosten laten opdraaien en een sterke preselektie doen. Ik proklameer dat beeld niet, ik stel vast dat het zo is.»

Veto: *Wat is uw persoonlijke mening daarover?*

Oosterlinck: «Ik heb altijd gezegd dat we de beide moeten doen: als Vlaamse universiteit moeten wij zeer toegankelijk blijven, maar anderzijds zullen wij in het spel der volkeren moeten meespelen als we op lange termijn geen achtergestelde regio willen worden. Maar ik ben meer democraat dan ge soms wel denkt.»

OOR

Veto: *In haar opdrachtsverklaring bedankte minister Vanderpoorten ererektor Dillemans voor zijn diensten en stelde dat de universiteiten zelf moesten zorgen voor de rationalisering van het onderwijslandschap in Vlaanderen. De stilte is sindsdien oorverdovend.*

Oosterlinck: «Oh. Van dat eerste was er ook niet veel gekomen. De rationalisatie die ik totnogtoe gezien heb, is expansie. Ik veronderstel dat dat een nieuwe fysieke wet

«Jullie hebben een tijd geleden nog gezegd dat ik daar niks van afweet»

is: om te kunnen komprimeren moet je eerst expanderen. Van echte rationalisatie zie

ik niet veel komen, maar ik geloof wel in de effecten van een enveloppefinanciering. Het feit dat er een vast budget is en dat we op termijn naar een kwaliteitsgerichte financiering gaan, zal de universiteiten wel doen nadenken over hun aanbod.»

Veto: *Onlangs leek er in de Vlaamse Interuniversitaire Raad (Vlir) consensus te zijn over een nieuwe overdrachtenregeling voor de universiteiten: vrijstelling vanaf tien. Enkele weken later kwam de Vlir op uw aansturen hierop terug. Vanwaar deze koerswijziging?*

Oosterlinck: «De discussie is nogal verward verlopen en men realiseerde zich niet goed waarover men zich had uitgesproken. Toen ik het verslag zag, ben ik de eerste die gereageerd heeft en de anderen zijn gevolgd. Trouwens, ik heb vastgesteld dat men er binnen de universiteit niet klaar voor is. Als men punten geeft, gebeurt dit altijd in een kontekst. Nogal wat proffen denken als volgt: ‘Als ik twaalf geef, wil dat zeggen dat ik die persoon niet meer hoeft terug te zien. Als ik tien of elf geef, geef ik het signaal dat als de andere vakken goed zijn, ik de persoon niet wil tegenhouden. Minder dan een tien betekent dat ik ook wil meespreken of de persoon er al dan niet zal door zijn.’»

«Ik had een beetje schrik dat het aanleiding zou geven tot een neerwaartse beweging. En dat terwijl we een inspanning doen om de graden omhoog te krijgen en de examencommissies beter te informeren met statistische analyses. Ik wil de slaagsijfers omhoog halen zonder in te boeten aan kwaliteit. Ik vind het altijd schrijnend als studenten een beetje gekoeioneerd worden. Daar kan ik echt niet goed tegen.»

LYNCHEN

Veto: *Binnen de KU Leuven hebben de semestereksamen heel wat stof doen opwaaien bij het begin van het academiejaar. Misschien uitentouren, maar waarom moesten die semeks er zo snel komen?*

Oosterlinck: «Omdat we er al vijf jaar over bezig zijn. Dat is natuurlijk een beetje het probleem geweest van de studenten, en ook sommige collega's: ze hebben niet het volledige discussieproces meegemaakt. Op een zeker moment vond ik het genoeg.»

Veto: *In die discussie ging het toch vooral om semeks in de eerste kandidatuur.*

Oosterlinck: «Nee, het ging regelmatig over de volledige kandidaturen. De studentenfrakties hebben er altijd trachten voor te zorgen dat er maar in zeer beperkte mate over werd gesproken. Het eerste idee komt uit de tijd van De Somer. In geneeskunde

heeft men het dan ingevoerd en terug afgevoerd en de studenten wilden de man die het systeem afschafte, lynchen. Het is dus een lang proces waar ik een eind aan wou maken. Omdat het iets was dat de fakulteiten oversteeg, moest de beslissing vallen op de Akademische Raad. Dat zal je nog meemaken. Ons imago werd erdoor geschaad, niemand van buitenaf wist nog hoe het zat met die semestereksamen aan de KU Leuven.»

Veto: *Heeft u na de bezetting van het rektorat niet gezegd dat het jaar uitstel terug op de agenda zou komen?*

Oosterlinck: «Het staat vast dat het doorgaat, maar dat kan veranderen (*lacht*). Tijdens de bezetting heb ik nooit gezegd dat de beslissing onder voorbehoud was ofzo. Ik heb alleen beloofd dat als jullie een nota wilden maken, wij die zouden voorleggen aan de Akademische Raad. De discussie in de fakulteiten is bezig en — zoals ik voorspelde heb — gaan we op het einde van de rit weer met verschillende meningen zitten. De groep die de beslissing wil tegenhouden, zal dat soort dingen natuurlijk uitgebreid uitspelen.»

SPIT

Veto: *In de zijlijn van de semeksdiskussie kwam ook het mandaat van de dekanen op de Akademische Raad (AR) ter sprake. Het reglement van de KU Leuven stelt immers dat dekanen ten persoonlijke titel op AR zitten.*

Oosterlinck: «Ik heb aan de Akademische Raad en de Raad van Beheer gevraagd om hier een uitspraak over te doen. Ik ben iemand die de reglementen volgt, maar als ze mij niet aanstaan, laat ik ze herbekijken. Trouwens, voor ons hebben ook de studenten geen mandaat, ook zij zitten ten persoonlijke titel op Akademische Raad. Neem nu dat die student die daar zit, zegt: ‘ik luister niet meer naar Loko’. Voor ons is hij geaksepteerd voor een jaar en als hij of zij vindt dat hij of zij niet meer naar Loko moet luisteren, dan is dat jullie probleem.»

Veto: *Is dat mandaat van de dekanen nu vatbaar voor verandering of niet?*

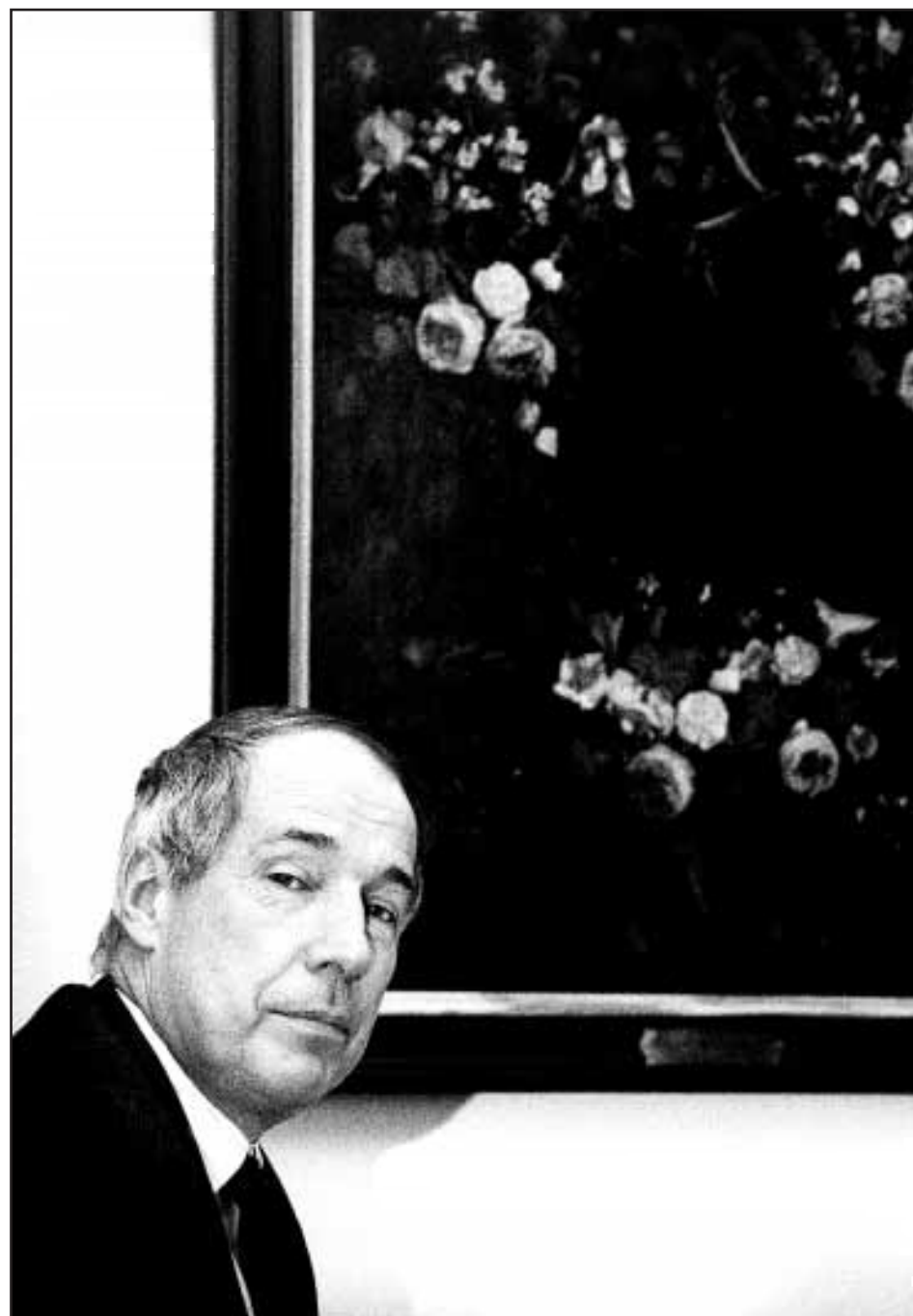
Oosterlinck: «Op dit moment zijn we bezig met het herbekijken van de structuur van de universiteit. Het profiel van de dekanen is aan het veranderen, maar ik weet op dit moment niet of we daarom het statuut moeten veranderen. Ik wil daar een open discussie over voeren. De vraag is hoe we de universiteit beter kunnen besturen. En traditioneel vindt die discussie plaats in de tweede termijn van de rektor.»

Veto: *Behoort een betere vertegenwoordiging van de studenten ook tot die discussie?*

Oosterlinck: «Ja, ik ben niet bang om dat te bekijken en de studenten zullen het wel op de agenda brengen zeker. Ik kan u wel zeggen dat de vier die er nu zitten zoveel spreektijd krijgen als acht anderen.»

Veto: *Als het op stemmen aankomt delven ze wel het onderspit.*

Oosterlinck: «Ja, maar soms hebben ze ook

dezelfde mening als het Gebu (Gemeenschappelijk Buro, waarin de beleidsploeg van de rektor zetelt, mad, lg) en dan winnen ze wel.»

Veto: *Misschien kan u een student opnemen in het Gebu?*

Oosterlinck: *(lacht)* Daar zijn ze weer. Het is bespreekbaar, maar ik schat de kansen daartoe niet hoog in. Persoonlijk ben ik ook niet voor. Als de studenten er in zitten, dan willen de assistenten erin zitten en het personeel misschien ook en dan is dat *dink* geen Gebu meer. Nu gaan we er trouwens heel duidelijk van uit dat alle Gebu-beslissingen moeten bekrachtigd worden door de Akademische Raad.»

«Het Gebu gaat volgend jaar trouwens een andere invulling krijgen. We gaan ons voor een groot deel bezighouden met evaluaties van het bestuur. Zo willen we één of twee keer per jaar iedere faculteit ontvangen en een serieus gesprek hebben over onderzoek en onderwijs. Er

is altijd een spanning tussen een efficiënt, krachtig bestuur en zeer veel inspraak. Veel inspraak kan een manier zijn om mistoestanden lang te laten aanslepen.»

Vis

Veto: *Tijdens de akties van Loko-Sociale Raad rond de prijsverhogingen in Alma liet u een ballonnetje op over het selectief maken van de studentenrestaurants. Is dat voor u een optie om de sociale sektor aan de universiteit uit de financiële problemen te halen?*

Oosterlinck: «Neen. Alle sociale voorzieningen — Alma, huisvesting enzovoorts — hebben een sociale functie, maar ook een minimale servicefunctie. Het is duidelijk dat we de servicefunctie moeten behouden, zelfs als we het selectiever maken. Daartegenover stel ik vast dat sociale systemen in het algemeen slechts kunnen overleven als ze selectief worden. Als je ze voor iedereen op hetzelfde nivo brengt, is het onbetaalbaar. Maar dat van Alma was maar een visje dat ik heb uitgegoid. Ik ben natuurlijk geen specialist ter zake. Jullie hebben een tijd geleden nog gezegd dat ik daar niks vanaf weet.»

Veto: *De studentenbeweging deed dit jaar al een aantal akties die sukses kenden: vijfduizend studenten op straat, een bezetting van het rektorat, akties van Sociale Raad in Alma. Hoe kijkt u nu aan tegen de boodschap die de studenten uitspraken in de studentenspeech?*

Oosterlinck: «Wat was de boodschap dan?»

Veto: *Wat heeft u eruit gehaald?*

Oosterlinck: «Ik was niet de enige die ongelukkig was over wat ze daar allemaal gebracht hebben. Als de boodschap was: we wensen dat we meer inspraak hebben en dat er meer naar de studenten geluisterd wordt, dan heb ik niet begrepen wat we de voorbije vijf jaar gedaan hebben. Meer wil ik daar niet over zeggen.»

Veto: *U begrijpt toch dat iets als semeks behoorlijk in het verkeerde keelgat geschoten is bij de studentenbeweging?*

Oosterlinck: «Waarschijnlijk hebben we ook wel wat fouten gemaakt, vooral op het vlak van kommunikatie. Dat is nog niet het

sterkst uitgebouwd. Bij semeks vond ik dat we onze verantwoordelijkheid maar eens moesten nemen en ermee doorgaan.»

Veto: *De boodschap van de speech was dat we slechts inspraak hebben als jullie ertoe bereid zijn.*

Oosterlinck: «*(enigzins geagiteerd)* Daar zijn we ook toe bereid, wat is dat nu voor *kwat*. Er zijn verschillende mensen die zeggen: waarom schaf je Veto niet af? Ik zeg dan altijd: 'Ik schaf ze nooit af, het is een traditie die we in ere moeten houden.' Ik stel vast dat ze het daar soms eens zijn om leugens te vertellen, maar goed. Ik begrijp het probleem niet goed: de vertegenwoordiging van de studenten is overal ingeburgerd en geaksepteerd. Het staat ook overal in de reglementen: waar haal je vandaan dat het enkel door onze *goodwill* is. Ik lig niet wakker van jullie speech. Ook van jullie akties niet.»

Veto: *Wat vindt u dan van het feit dat we er in deze tijden toch nog in slagen om vijfduizend studenten op straat te krijgen?*

Oosterlinck: «Daarmee heb ik jullie proficiat gewenst. Maar ik heb ook een aantal van mijn mensen op straat gestuurd om te vragen waarvoor de studenten betoogden en dat was wel iets minder duidelijk: tegen semestereksamen, voor inspraak, voor uitstel. En er was ook een groep die het fantastisch vond om eens een uitstapje te doen in het begin van het jaar.»

Haver

Veto: *De studentenbeweging staat vrij sterk op dit moment, maar haar engagement verengt. Zo willen of kunnen de kringen geen standpunt meer innemen over extreem-rechts omdat ze uit het politieke vaarwater willen blijven. Wat denkt u over deze evolutie?*

Oosterlinck: «Het is een evolutie die al lang bezig is. Je krijgt de student alleen maar op straat als hij denkt dat hij bedreigd is in zijn onmiddellijke belangen. Men moet niet om de haverklap op straat komen, maar het is goed dat de studenten kunnen nadenken over aktuele en andere grote problemen in de universiteit én de samenleving. De huidige evolutie is een beetje beangstigend.»

«Ik vind het altijd schrijnend als studenten gekoeioneerd worden. Daar kan ik echt niet goed tegen»

Veto: *Is dat nadenken niet een van de waarden die de KU Leuven aan haar studenten wil meegeven?*

Oosterlinck: «Zeker, maar niet altijd op de agressieve manier die jullie graag zien. Studenten zijn hier ook om andere redenen dan vakkenis op te doen. Ze zijn hier om zich cultureel en menselijk te verrijken en om na te denken. We leiden voor een stuk de leiders van de toekomst op.»

Veto: *Hoe wilt u deze waarden doorgeven aan de studenten?*

Oosterlinck: «Voor een deel is dit de taak van de professoren, maar ook zij staan wat afkerig tegenover grote sociale discussies. Als je een keer een debat organiseert en je verplicht geen studenten van een bepaald jaar om te komen, is de aula verschrikkelijk

«Ik veronderstel dat dat een nieuwe fysische wet is: om te kunnen komprimeren moet je eerst ekspanderen»

leeg. Op dit moment kan ik alleen maar vaststellen dat er een probleem is. Ik weet ook niet hoe we dat moeten aanpakken.»

Veto: *Zou u iets aan Loko willen veranderen?*

Oosterlinck: «*(lacht)* Loko afschaffen zeker. Neen, ik heb daar geen raad over te geven.»

Veto: *U heeft toch al meermaals kritiek geuit op de manier waarop de studentenbeweging functioneert.*

Oosterlinck: «Oh, dat is enkel een wederwoord wanneer jullie op mij kritiek hebben. Voor de rest mogen de studenten dat

van mij doen zoals ze dat graag doen. Ik vraag me soms wel af wat de democratische basis van Loko is. In meer en meer kringen is er maar één verkiezingsploeg. Tel daar nog bij op dat slechts een klein percentage komt stemmen, zelfs na vele inspanningen van de kringen. Dat is een probleem als je vertegenwoordiger bent. Verder heb je dan ook nog het vertakt systeem van Loko, waarbij de inspraak nog eens verdund wordt. Hierdoor kan de situatie scheefgetrokken worden: enkel een kleine groep aktieven heeft in feite inspraak. Jullie hebben een democratie van de aktieven. Ik zeg niet dat het per definitie foutloopt bij jullie, maar het is een mogelijkheid.»

«Ik zie dat jullie hetzelfde probleem hebben als wij en dat is het bereiken van de basis. Daar kan ik jullie geen raad in geven want ik weet zelf niet hoe ik het moet oplossen. Wat jullie doen, is trachten de mening van de studenten te weten te komen. Ik denk dat jullie dat goed doen, maar veelal weet je het maar half of van het aktieve gedeelte ervan. Wij zijn daarvoor ook niet altijd zeker of jullie een redelijke doorsnede brengen van de mening van de student. Maar ik besef dat jullie ook niet anders kunnen.»

Veto: *Wat wilt u de komende vier en half jaar als rektor nog realiseren?*

Oosterlinck: «We willen de onderwijsvernieuwing afwerken en verankeren. De bachelor-masterstructuur kan hier dienen als extra springplank. Ook de interne organisatie van de universiteit willen we evalueren en verbeteren. Eens je doelstellingen vastgelegd hebt, kan je gaan kijken of de structuren nog wel optimaal zijn. Verder wil ik verder werk maken van onder andere het gelijkkansenbeleid. Als we bij deze drie dingen ook nog wat Europese netwerken kunnen opbouwen en onze positie als Vlaamse universiteit kunnen verankeren, dan denk ik dat we een goed resultaat hebben.»

«Ik heb altijd mijn best gedaan om van de universiteit een breed basisgeheel te maken met vele interacties naar de buitenwereld. Hierbij liggen de aksenten natuurlijk niet altijd op de dingen die jullie graag zien, maar goed. Ik heb de universiteit ook verder opengegoid en een heel belangrijk punt gemaakt van onze economisch-sociale rol. Daarin ben ik nog heel klassiek opgevoed: je moet de centen verdienen voor je ze uitgeeft. En ik ben ook van plan om de komende jaren nog geld te verzamelen om de sociale sektor te kunnen ondersteunen. De economische waarde van de spin-offs ligt al rond de tientallen miljarden. Dat vind ik een mooie realisatie. Vandaaruit mogen we niet het andere vergeten, want zo asociaal ben ik niet. Elke student die hier intellectueel toe in staat is, moet kunnen studeren. Daar geloof ik echt in. Ik ben niet reaktionair, zeker niet.»

Rijp

Veto: *Zijn er dingen die u de afgelopen vijf jaar anders zou gedaan hebben, wetende wat u nu weet?*

Oosterlinck: «Zeker. Ik zou sneller gestart zijn met de onderwijsvernieuwing en het optimaliseren van de universiteit. Dat geldt

ook voor de netwerking van de universiteit. Maar je hebt natuurlijk altijd af te rekenen met een ploeg die zich moet inwerken en een aantal dingen moeten ook rijpen. Het belangrijkste wat we hadden moeten doen, is het *change-management*: de universiteit voldoende snel kunnen aanpassen aan de veranderende wereld.»

Veto: *Heeft u plannen voor als u geen rektor meer zal zijn van de KU Leuven?*

Oosterlinck: «Och neen. Waarom zou ik plannen moeten hebben? Ik zal op dat moment negenenvijftig worden. Na vijftien jaar beleid kan je niet opnieuw wetenschappelijk onderzoek gaan doen. Ik ben altijd erg geïnteresseerd geweest in geschiedenis. Misschien ga ik wel geschiedenis van de wetenschap studeren.»

Zolder

Veto: *Wat vindt u van het feit dat u als drieëntachtigste genoteerd staat in de Humo-lijst van de honderd machtigste mensen van België?*

Oosterlinck: «Ik heb daar niet veel van te vinden. Wat vinden jullie daarvan? Had je dat verwacht?»

Veto: *Afgaande op de criteria die gebruikt werden wel.*

Oosterlinck: «Tja.»

Veto: *U bent toch tenminste een beetje geflatteerd of zo?*

Oosterlinck: «Een beetje wel. Wat ze daar schrijven, is wel korrekt. Ik heb een goed netwerk in de politiek en de zakenwereld. Natuurlijk kan ik naar de sektor teruggaan, maar dat wil niet zeggen dat ik dat a priori moet. Ik vind dat ik na al die jaren hard werken het recht heb om terug wat te studeren, bijvoorbeeld geschiedenis. Ik heb er al heel wat boeken over verzameld en nu kan ik ze ook lezen. Mijn vrouw vraagt altijd hoeveel ik er nog ga bijkopen. 'Awel, totdat de zolder naar beneden komt', zeg ik dan.»

Loes Geuens
Marie-Anne Dedeurwaerdere

Foto's: Jeroen Op de Beeck

Eeuwige dorst

Wie heeft nog nooit archeologen bezig gezien? Gewapend met schup, truweel en borsteltjes, op zoek naar het verleden. Dorstig door het zware werk in het stof en de zon wordt dan al snel de vraag gesteld: "Wat en vooral hoe dronken de mensen vroeger?" Alfa, de kring van de studenten archeologie aan de KU Leuven, probeert een antwoord te bieden op deze vraag.

Zoals ieder jaar organiseert Alfa ook nu weer een tentoonstelling rond een bepaald aspect van de archeologie. Dit jaar opteerde de kring ervoor om het middeleeuwse drink- en schenkgeroi onder de loep te nemen. Kultuurverantwoordelijke Marijke Wouters verzamelde een groepje entoesiaste medewerkers en in samenwerking met professor Marc Lodewijckx slaagden ze erin om in de Universiteitsbibliotheek een edukatieve en wetenschappelijk verantwoorde tentoonstelling op poten te zetten.

Wat dronken de middeleeuwers? Vaak was het water te vervuild om te drinken. Bier en wijn hadden ze wel, maar op koffie, thee en cacao heeft de westerse mens tot in de achttiende eeuw moeten wachten. Vandaag drinken wij uit blikjes, plastic flessen, glazen en porseleinen kopjes. De middeleeuwers daarentegen dronken uit tinnen potten, keramiek en glas. De grote dorst van de middeleeuwers wordt wellicht begrijpelijk als men denkt aan de overweldigende hoeveelheden zout die ze in hun voeding gebruikten. Overmatig drinken was toen overigens ook een middel om te bewijzen dat men onder 'mannen' was. Drinkgelagen en braspartijen waren welgekomen ontspan-

ningsmogelijkheden in een tijd waarin film, televisie en radio volledig ontbraken en lektuur het privilege van een kleine groep was. Drinken was een vorm van gezelligheid op talrijke bijeenkomsten en vergaderingen. De middeleeuwers richtten talrijke drinkhuizen op omdat deze een gemakkelijk nevenbedrijf vormden.

Keramiek is een van de belangrijkste studieobjecten van de archeologie. Sinds het Neolithicum, toen de prehistorische mens ontdekte dat men klei kon bakken, wordt het gebruikt in talloze dagdagelijkse toepassingen. Door het utilitaire karakter van aardewerk kennen de verschillende vormen en types over het algemeen maar een korte levensduur. Dit betekent dat de typologie van keramiek voor de archeologie een han-

dig middel is om te dateren. In vele gevallen kan men bovendien het productiecentrum aanduiden en zo oude handelsrelaties en marktgebieden rekonstrueren. Ook kan men uit het soort keramiek een verschil in sociale status binnen de bevolking afleiden.

Keramiek is een vrijwel onvergankelijk materiaal dat in bijna alle bodemtypes bewaard blijft, dit in tegenstelling tot bijvoorbeeld hout, tekstiel en leer. Bij opgravingen komen dan ook massaal scherven aan de oppervlakte. Leken stellen zich dan vaak de vraag waarom archeologen in godsnaam al die 'oude rommel' bijhouden. Op de tentoonstelling wordt stap voor stap uitgelegd wat archeologen doen met de gevonden keramiek: wassen, nummeren, puzzelen, tekenen, restaureren en publiceren. De organisatoren hebben middeleeuws

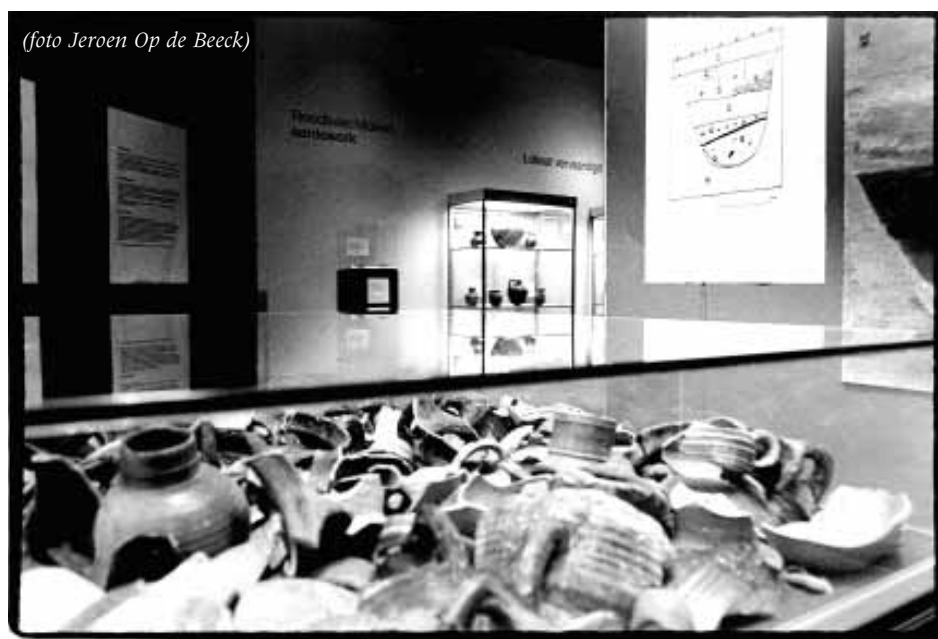
en postmiddeleeuws aardewerk uit verschillende musea en kollekties bijeengebracht, onder andere uit het Stedelijk Museum Vander Kelen-Mertens in Leuven, de kollektie van de KU Leuven, de kollektie van het historisch stadhuis van Zoutleeuw, de kollektie van de Mechelse Vereniging voor Stadsarcheologie en enkele privekollekties. De geselecteerde stukken zijn gerangschikt volgens tipe: rood aardewerk, grijs aardewerk en steengoed met al zijn productiecentra. Per tipe wordt een duidelijke uitleg gegeven over onder andere de productie en de kenmerken.

Een sterk punt van de tentoonstelling is dat de bezoeker zelf op interactieve manier kan ontdekken hoe middeleeuwse keramiek werd vervaardigd. Enkele iMac's geven de bezoeker de kans zelf te beslissen welke pot de pottenbakker draait en of men meer achtergrondinformatie wil raadplegen. De videobeelden zijn speciaal voor deze tentoonstelling gemaakt met de medewerking van pottenbakker en restaurateur Paulus Florizoone. In het kader van de tentoonstelling geeft Florizoone op 6 februari ook een demonstratie pottenbakken in het Erasmushuis van de fakulteit Letteren. Het gebruik van de overgeleverde potten tusslotte wordt gevisualiseerd door middel van dia's van schilderijen met drinkende middeleeuwers, herbergscènes enzovoort.

Hoewel glas niet zo vaak gevonden wordt bij opgravingen, zijn er toch een aantal stukken te bezichtigen. Ook hier wordt meer uitleg gegeven over de productie en de types. Aan de tentoonstelling is ook een wedstrijd verbonden. Wie een vragenlijst invult, maakt kans om een replika van een middeleeuwse beker te winnen.

Tijl Vereenooghe

De tentoonstelling loopt van 23 januari tot en met 17 februari 2001 in de Universiteitsbibliotheek, Ladeuzeplein 21 te Leuven. Openingsuren: maandag tot en met vrijdag van 9 tot 18.30 uur en zaterdag van 9 tot 12 uur. De toegang is gratis. Meer informatie: eeuwigedorst@yahoo.com.

(foto Jeroen Op de Beeck)

KRINGLOOPCENTRUM SPIT

MEUBELS, KLEDING, FIETSEN, HUISRAAD, ...

VOOR ELKE SMAAK, ELK INTERIEUR

ALLES WAT JE KOT NODIG HEEFT !!!

Vanaf voorjaar 2001 verhuist SPIT: Yzerenmoerstraat 10-12 3001 Heverlee

Huidig adres: DIESTSESTEENWEG 104 3010 Kessel-Lo

Openingsuren: Di-Vrij van 10.00 tot 18.00uur Za van 10.00 tot 17.00uur (Ma gesloten)

SPIT
KRINGLOOPCENTRUM

Vulkaan met de sjarne van een middeleeuws muziekdoosje

Okseltris geschoren tienerblues: in 1993 betreedt *Die Anarchistische Abendunterhaltung* het podium van het Brusselse Kulturkafé. Met een hypnotiserende naam jammen vier piepjonge tieners klassieke improvisaties aaneen tot genadeloze geluidskulpturen. Verbluffing alom, zeker wanneer het kombo in 1996 met een titelloze debuut-cd stormenderhand elk rockpodium veroverd. Venimus, vidimus, vicimus. Han Stubbe, Buni Lenski, Simon Lenski en Roel van Camp slaan een staaldikke brug tussen rock en klassiek. Met een klassiek instrumentarium (viool, cello, akkordeon en klarinet) bedrijft de groep de ultieme nachtmerrerie van elk beetje geschoold musicus: de nobele kunst van de improvisatie. DAAU blijkt heel punk. In 1998 tekent de groep bij Sony Classics voor een nieuwe mijlpaal. Op *We Need New Animals* stoeien de heren met drumcomputers en distortionpedaaltjes tot een geluid dat openbloeit als een woedende vulkaan. Vuurheet, verzegend klassiek lawaai met de sjarne van een middeleeuws muziekdoosje. Soms covert DAAU *Suds & Soda*, een andere keer speelt het kwartet dub op Reggae Geel. Loko-Kultuurraad was razend benieuwd naar wat de groep in haar platenkast heeft liggen. Op maandag 5 februari kan u op Oorgetuigen zelf ontdekken waar Simon en Buni Lenski hun mosterd vandaan haalden. De avond kondigt zich nu al aan als een ontdekkingsreis. Met de belofte van intrigerende oorden aan de horizon.

(fh)

Buni en Simon Lenski (DAAU) op Oorgetuigen, maandag 5 februari om 20u in Stuc. Organisatie Kultuurraad. Info & tickets: 016/20.81.33.

Interfakultair teaterfestival

Vanaf 5 februari neemt het interfakultair teaterfestival Leuven weer voor een paar maanden in beslag. In samenwerking met Loko-Kultuurraad brengen Politika, Germania, VRG, Thaleia, Janus en Mecenas ook dit jaar studententoneel van de bovenste plank. Kaarten kosten 200/250 frank en een festivalpas (voor vijf voorstellingen) 800 frank en zijn verkrijgbaar op het STUC-onthaal en bij de deelnemende kringen.

Programma:

Politika Toneel: De Drie Musketers, van 5 tot 8 februari in Teaterstudio f ABULEUS
VRG Toneel: Pygmalion, van 11 tot 16 februari in de Museumzaal van de Universiteitshallen
Germania Toneel: Gewist, één herinnering, van 25 februari tot 2 maart in de Museumzaal van de Universiteitshallen
Janus: Translations, van 5 tot 10 maart, lokatie is nog niet bekend
TG Barst (Mecenas): De Meiden, van 17 tot 19 mei in kafee Universum op de tweede verdieping

(bc)

Voor meer info: Loko-Kultuurraad, E. Van Evenstraat 2d, 016/23 67 73 (vragen naar Leen of Bart).

De noodlottige mens

Al een tiental jaar bevolkt Wim Vandekeybus met zijn gezelschap Ultima Vez de absolute top van de Belgische dansscene. Waar De Keersmaeker - die andere Belgische grootmacht - naar een zuivere dans-techniek streeft, tracht Vandekeybus telkens weer de grenzen van het medium dans te overstijgen. *Inasmuch as Life is borrowed* vormt daar geen uitzondering op. Het publiek krijgt een mengeling van fysiek dansgeweld, figuratief teater en poëzie voorgeschoteld.

Een nagenoeg lege scene. Aan weerszijden van het speelveld bungelen vreemdsoortige vleeshaken onrustig heen en weer, ze herbergen de levensloze lichamen van een tiental dansers. Een voor een ploffen de lichamen op de grond, en terwijl de dansers stilaan tot leven komen zwelt de — overigens schitterende — muziek van Marc Ribot aan. Een nieuwe voorstelling is geboren, en de toon gezet.

DRAAIKOLK

De absurditeit van het geboren worden. Lichamen kronkelen over de scène, op zoek naar de warmte van een ander. Ze klampen zich krampachtig aan elkaar vast, alsof ze er het leven bij te verliezen hebben. Vandekeybus windt er geen doekjes om. Tien minuten voorstelling en de slagader van het geheel ligt bloot: een mens wordt geboren omdat hij uiteindelijk moet sterven.

Dood, leven, de wanhoop van de mens en de onverschilligheid van de natuur: *Inasmuch as Life is borrowed* gaat resoluut de

strijd aan met een waslijst zwaarwichtige thema's. Af en toe werkt de veelheid aan impulsen die de dansers letterlijk op het publiek afvuren verwarrend en grotesk, uiteindelijk blijkt Vandekeybus de kunst van het relativeren voldoende te verstaan. Hij schetst een lappendeken van verschillende sfeerbeelden en concepten, waardoor de voorstelling voldoende afwisselt om te blijven boeien en overtuigen. *Inasmuch as Life is borrowed* sleurt het publiek mee in een ware draaikolk van filosofische bespiegelingen, sterk geladen ensceneringen, symbolische choreografieën en zelfs humoristische vertelsels.

KORTFILM

Tot tweemaal toe moeten de elf dansers het onderspit delven voor een door Vandekeybus zelf geregisseerde kortfilm. De manier waarop deze in de voorstelling is ingebed, geeft aan dat de film een wezenlijk, vooral inhoudelijk onderdeel van de voorstelling is. De kortfilm ontwijkt alle vormen van dialoog met de dansers en laat zijn beelden gewoon hun werk doen. Een gedurfde keuze, en zonder enige twijfel een geslaagde zet. De stiltes in de film zijn beklijvend en de konfronterende shots rondt subliem.

WANHOOP

Als geen mens zijn eigen dood kan ontlopen, waar ligt dan de zin van het leven zelf? De gevaarlijke passie van de mens om die onverschilligheid van de natuur te ontwijken en op zoek te gaan naar onsterfelijkheid omvat de voedingsbodem van de wanhoop die Vandekeybus ten tonele voert. *Inasmuch* veruitwendigt

deze wanhoop en de verbeterheid van de mens die ermee verbonden is op een heleboel verschillende manieren. Iemand drijft de banaliteit van het deklameren van boodschappenlijstjes op de spits. Sigarettenrook vormt een waas van wolken waarboven een drietal dansers vakkundig de engel uithangen. Vastgehaakt aan een

koord weliswaar, want niemand kan zich van zijn eigen noodlot bevrijden. *So finally there was nothing, it was put inside nothing. Nothing was added to it, and to prove it didn't exist, squashed flat as nothing with nothing.*

Vandekeybus is zonder meer gevaarlijke kost. Een man zonder scrupules die voorstellingen maakt die je recht in de ogen kijken. Een man die zijn dansers fysiek uitput, van hun voetstuk haalt en op de knieën dwingt. *Inasmuch as Life is borrowed* moet je dan ook ondergaan. Een ding is

duidelijk: ofwel vind je *Inasmuch* zwaarwichtig en breedsprakerig, ofwel subliem in alle opzichten. Ik reken mezelf in elk geval bij die laatste categorie.

Els Silvrants

Inasmuch as Life is borrowed van Wim Vandekeybus, gebracht door Ultima Vez op donderdag 1 februari en vrijdag 2 februari om 20 u in de Schouwburg.

PRACHTIG CHOREOGRAFIEDEBUUT VAN SIDI LARBI CHERKAOUI

Dans op het randje van teater

Sidi Larbi Cherkaoui, de jongste telg uit de stal van Les Ballets C. de la B, verzorgde de choreografie van *Rien de Rien*. In samenwerking met cellist Roel Dieltiens, die hij nog kende van de succesproductie *lets op Bach* werd het stuk een kruisbestuiving tussen dans, beweging, muziek en teater. Deze week strijkt het gezelschap neer in Leuven.

Opvallend is de synchroniciteit die doorheen het hele stuk voorkomt. Zo ook bij de aanvang: Angelique Wilkie (38) en Laura Neyskens (14) komen volledig synchroon op en vertellen het verhaal van een westerse vrouw die aankomt op het Marokkaanse platteland en er de slachting van een geit meemaakt. Hilarisch is de manier waarop beide dames het verhaal synchroon, inkluis lichaamstaal, vertellen en uitbeelden. De westerse vrouw weet niet hoe ze zich moet gedragen. Hierdoor wordt meteen de toon van het stuk gezet, al vallen er geen expliciete boodschappen in de voorstelling.

Rien de Rien verwijst naar de titel van een chanson van Edith Piaf: 'Je ne regrette rien'. Het gaat hier over de leefwijze van Larbi Cherkaoui: hij is zowel Belg als Marokkaan en bovendien homo. Hij vertelt over een leven zonder spijt, over het leven nemen zoals het op je afkomt.

Sidi Larbi Cherkaoui raakt niet uitgekeken op alledaagse bewegingen, hij

spreekt steeds van normale *body language*. De verschillen tussen de mensen vallen enkel op als je iedereen hetzelfde laat doen.

In *Rien de Rien* wordt de eigenheid van de verschillende persoonlijkheden belichaamd door een 59-jarige ex-prima ballerina, een

pubermeisje, een 38-jarige Jamaicaanse zangeres, een homoseksuele Marokkaanse Belg en een 22-jarige Sloveen. Uiteraard spelen hier meer dan louter lichamelijke verschillen een rol, denk maar aan religie, afkomst, leeftijd, geslacht en seksualiteit.

Langs die subtiele weg stelt Cherkaoui vooroordelen ter discussie. Slechts heel lichtjes en verre van expliciet worden politiek en religie aangeraakt. In de voorstelling gaat het echter vooral om de vormgeving op zich, in casu de gebaren. Net als dat Arabisch teken aan de wand zijn ze leesbaar, maar kunnen wij er als toeschouwers geen betekenis aan geven. En uitgerekend op het moment dat we dat denken te kunnen, gooit Cherkaoui het roer om: de danspas verandert of het Arabische woord wordt een klimrek.

In *Rien de Rien* spelen Cherkaoui en de dansers met verschillende invloeden: klassiek ballet, salondansen, dansende derwisjen enzovoort. Ook in de muziek heerst er een amalgaam van smaken en stijlen. Roel Dieltiens beheerst de veeleisende cellopartijen op een sublieme manier. Probleemloos schakelt hij over van creaties van Luc van Hove en Zoltàn Kodály naar een song van Sam Brown. Ook het traditionele Afrikaanse lied en de Stabat Mater, gezongen door twee dansers, bevestigen de grote variatie aan stijlen en tradities, aanwezig in *Rien de Rien*.

Katelijne Beerten

Rien de Rien speelt op 29 en 30 januari in de Vlamingenstraat 83. Met Stuckkaart: voorverkoop 200, aan de deur 250. Zonder Stuckkaart: voorverkoop 300, aan de deur 350. Info & Tickets: 016/20.81.33 of ticket@stuc.kuleuven.ac.be.

De kapriolen van Bacardi

Mercantilisten en (neo-)liberalen hebben geen ongelijk als ze stellen dat een hegemonische macht nodig is voor de stabiliteit van het wereldmarktsysteem. Zonder het overwicht van de Verenigde Staten (VS) in Latijns-Amerika zag het continent er vandaag totaal anders uit. Hoe het er dan wel uitziet? In het sociaal verzet in Brazilië (MST), Mexico (de zapatisten), Ecuador, Bolivia, Colombia, toont zich de essentie van de neokoloniale schijnorde. Eén land kon echter de druk en de vele interventies weerstaan: Cuba. Ondanks het gebrek aan politieke vrijheid, persvrijheid en arbeidersdemocratie kent de Cubaanse bevolking vandaag sociale verworvenheden waar het gros van de andere Latijns-Amerikanen jaloers op zijn. Het establishment in de VS heeft zich dan ook tot doel gesteld deze laatste der Mohikanen ten gronde te richten.

Al veertig jaar lang trekken de VS een muur op rond het eiland. Alle handelsbetrekkingen werden onmogelijk gemaakt, het Latijns-Amerikaanse hinterland werd onder druk gezet om alle diplomatieke betrekkingen te breken, sabotage-acties en zelfs een gewapende inval in april 1961 (de zogeheten varkensbaai-invasie) moesten de Cubanen verduren. Daarbij kwamen de kleine pesterijen van rechtse Cubaanse bannelingen in Miami, zoals het verspreiden van virussen en insectenplagen (!).

In de jaren '90 werd de druk nog verhoogd. De instigator hiervan was Bacardi, de rumgigant. Zij had er alle voordeel bij de blokkade te verstrakken, zodat Havana Club Holding, de joint venture tussen konkurrent Pernod Ricard en het Cubaanse staatsbedrijf

Havana Club, de toegang zou worden ontzegd tot de Amerikaanse markt. Daartoe togen haar advocaten aan het werk en schreven de Helms-Burton wet, genoemd naar de republikeinse indienen ervan. Deze wet maakt het mogelijk elke wereldburger die te maken heeft met 'trafficking' (ruim te interpreteren) met genationaliseerde Cubaanse bedrijven voor de Amerikaanse rechtbank te vervolgen en hem de toegang tot de VS te ontzeggen. De wet is uiteraard in strijd met het internationaal recht. Clinton bezweek voor de druk van rechtse Cubanen uit Miami nadat een van hun spionagevliegtuigjes door de Cubaanse luchtmacht was neergehaald, en ondertekende de wet. Met andere woorden: een bedrijf slaagde erin een extraterritoriale wet door de Amerikaanse instellingen te jagen!

Vooraf Mexico, Canada en de Europese Unie (EU) waren hiervan het slachtoffer, want hun 'ondernemers' die met Cuba handelen drijven, zouden de dupe zijn van de wet. Daarom diende de EU een klacht in bij de Wereldhandelsorganisatie (WTO). Cuba was echter geen handelsoorlog waard, en de onderhandelaars regelden de zaak onder mekaar. De besprekingen werden doorverwezen naar de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO), waar op dat moment in het geheim het Multilateraal Akkoord over Investerings (MAI) werd besproken. Dit akkoord werd hevig gekontesteerd door de sociale bewegingen. Het zou dan ook een ramp betekend hebben wanneer het erdoor zou zijn gekomen, wat onder andere door het sociale verzet niet is gebeurd. Het had als doel investeringen te beschermen, bijvoorbeeld tegen nationalise-

ringen of elke maatregel die gelijkaardige effecten heeft als een nationalisering. Dit betekent bijvoorbeeld dat het onmogelijk zou worden om nog de invoer van bepaalde giftige produkten te verhinderen omwille van de volksgezondheid. Dit principe is ook in het Nafta-akkoord vervat en is daar zelfs al toegepast: Canada werd veroordeeld voor het verbod op de import van het toxische petroleumadditief MMT. De wereld op zijn kop.

Het akkoord van Birmingham van 18 mei 1998 was het resultaat van de onderhandelingen tussen de EU en de VS over de Helms-Burton wet. In dit politiek akkoord werd beloofd dat Clinton de wet voorlopig gedeeltelijk zou opschorten, en werd bevestigd dat de nationalisaties in Cuba illegaal waren, wat tot een algemeen principe werd verheven. Met andere woorden: het akkoord draait helemaal niet meer om Cuba, maar om de invoering van principes die wereldwijd de eigendom en investeringen moeten beschermen! Het is een politieke verbintenis om tot een MAI te komen. Dat is de ware toedracht van de aktoren achter de blokkade, en blijktbaar kan de EU zich daar maar al te goed in vinden. Het is de expliciete bedoeling eigendom tot een fundamenteel mensenrecht uit te roepen. Landhervorming of nationalisaties zouden daardoor onmogelijk worden, ontwikkelingslanden zouden machteloos staan om investeringen aan regulering te onderwerpen tegenover de druk van multinationals.

Bacardi ging evenwel nog verder, en slaagde er opnieuw in een wet, Sektie 211 genaamd, in de begrotingswet van 1998 te krijgen. Deze wet stipuleert dat geen enkele Amerikaanse rechtbank de eigendomsrechten van merknamen van Cubaanse genatio-

naliseerde bedrijven mag erkennen. Bacardi wil namelijk zelf onder de naam Havana Club rum op de markt brengen, wat ze dan ook doet, maar dan met rum uit de Bahama's. Sektie 211 is in strijd met het Trips-akkoord (Trade Related Aspects of Intellectual Property Rights, bijlage van het WTO-akkoord), en de EU heeft dan ook opnieuw een klacht neergelegd bij de WTO.

Bacardi, dat al in 1964 de plannen van de CIA om Fidel Castro te vermoorden, financierde, is slechts het symbool van de willekeur van de macht. Momenteel poogt ze de konsument te misleiden met een reclamekampagne met beelden van het Cuba uit de jaren '30, toen het toch zoveel beter was.

Het is onaanvaardbaar dat het kommersiële belang van een bedrijf de bevolking van een gans land in de tang houdt, en door een keihard offensief te lanseren op elk perspectief op emansipatie van de vele bewegingen in de derde wereld die tegen de neoliberale wanorde in streven naar landhervorming, nationalisaties of arbeiderszelfbestuur, erin slaagt de wereld haar wet te dikteren. Wij willen dan ook oproepen tot verzet tegen de Helms-Burton wet, en tot een boycot van Bacardi en haar Italiaanse zusterbedrijf Martini. Haar eskapades zijn de zoveelste illustratie van hoe een beperkte groep mensen erin slaagt het wereldgebeuren een fundamentele wending te geven.

Na de val van het Oostblok werd de champagne in de VS koel gezet met het oog op de nakende kapitalistische overrompeling van Cuba. Ze hadden die beter gebruikt om te klinken op een betere wereld.

Matthias Lievens, Socialistische Jonge Wacht (SJW)

Veto
's Meiersstraat 5
3000 Leuven
Tel 016/22 44 38
Fax 016/22 01 03

Jaargang 27
Nummer 17
29 januari 2001

Ver. uitg.: Loes Geuens
Hoofdredactie: Marie-Anne Dedeurwaerdere
Redaktiesekretaris: Loes Geuens

Redactie: Kristof 'Den Brosser' D'Exelle, Caroline 'De Komeet' Leysen, Jeroen 'Orient' Op de Beeck, Steven 'Stapleton' Van den Eede, Heidi Van Hout, Matthieu Van Steenkiste

Doka: Sam 'den Amedee' Algoet

Medewerkers: Katelijne 'Carlisse' Beer-ten, Bart 'Blokhut' Capelle, Nicolas 'Commerce' Cloet, Filip 'Flint' Hermans, Els 'Eclips' Silvrants, Tijn 'Tir Na N'Og' Vereenoghe, Griet 'Gecko's' Verhesen

Lay-out en vormgeving: Kristof D'Exelle, Loes Geuens, Gudrun 'Lefte-kafee' Labiau, Els Silvrants, Helene 'Toewip' Tops, Heidi Van Hout, Steven Van Dessel, Tijn 'Tea-Room Van Uytven' Vanneste, Matthieu 'Vliegend Varken' Van Steenkiste, Tijn Vereenoghe

Dtp: Loes Geuens, Heidi 'Ons Huis' Van Hout, Steven 'Dadario' Van Dessel

Spelling: Loes 'Libertad' Geuens, Heidi Van Hout
Eindredactie: Loes Geuens
Assistentie-eindredactie: Marie-Anne

'Metropole' Dedeurwaerdere, Heidi Van Hout, Matthieu Van Steenkiste, Tijn Vereenoghe
Food supply: Tijn Vereenoghe
Tekentalent: Els Silvrants
Internet-Veto:
<http://www.veto.student.kuleuven.ac.be>
e-mail: veto@veto.student.kuleuven.ac.be
Zetwerk en publiciteit
Alfaset Leuven (016/22.04.66)
Drukkerij: Kempenland (Herentals)
Opplage: 9000 exemplaren
ISSN-nummer:
0773-5162

Abonnementen
Studenten: 250fr/6,20 €; niet-studenten: 350fr/8,68 €; buitenland: 700fr/17,35 €; steun vanaf 1000fr/24,79 €; over te schrijven op rek. nr. 001-0959719-77
Redactievergadering
iedere vrijdagmiddag om 16.00 u

K	A	M	E	R	M	E	I	S	J	E
O	D	I	N	O	N	O	O	T		
B	E	S	E	T	S	K	O	M		
A	R	G	R	O	N	D	P	A		
L	M	A	T	R	O	O	S	A		
T	R	I	A	S	T	E	P	E	L	
I	E	R	T	L	E	T				
B	A	R	T	O	R	L	U	I		
E	N	G	O	L	E	M	D	O		
S	T	R	E	E	K	E	I	G	E	N

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1											
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											
11											

Horizontaal — 1 Spaans schilder — Onverstoortbaarheid 2 Buitengewoon — Europeanen 3 Sloep — Slank, fijn gebouwd 4 Grote kuip — Oude lap — Dieren met economisch nut 5 Lengtemaat — Echtgenote 6 Mannelijk dier — Drager van erfelijk materiaal 7 Bevallig, fabelachtig meisje — Europese rivier 8 Deel van een fiets — Bijbelse vrouw — Dierlijk produkt 9 Eertijds — Groep muzikanten 10 Mannenstem — Akrobatische sprong 11 Auteur van Dracula — Voorgespannen trekdieren.

Vertikaal — 1 Kameraad — Steenmassa 2 Halfedelsteen — Belemmering 3 Engelse lengtemaat — Spel 4 Vaartuig — Brandstof — Drinkbeker 5 Herberg, kafee — Zangnoot 6 Totaal — Patroon van de juristen 7 Chinese afstandsmaat — Afstand op één dag afgelegd 8 Roem — Durf, moed — Geldkistje 9 Adellijke titel — Jong dier 10 Stad aan de Leie — Kneedbaar mengsel 11 Meisjesnaam — Amerikaanse havenstad.

Door Filip De Keukeleere

- ✓ Dixit Ingeborg: "Oosterlinck, dat is eigenlijk de George W. Bush van de KU Leuven."
- ✓ De vraag is dan natuurlijk: wie is hier de Clinton?
- ✓ En wie is hier dan de Monica?
- ✓ Bourgeois neemt eindelijk ontslag. Krijgen ze bij de VU dan toch nog verstand?
- ✓ Ergens na vier uur maandagnacht, tussen Fakbar Letteren en Dekenstraat 42, ben ik mijn bril verloren. Wie die gevonden heeft mag hem altijd binnenbrengen op het kantoor van Kringraad. Of laat iets achter op krira@krira.student.kuleuven.ac.be
- ✓ Bedankt, Bjorn.
- ✓ Kringraad nu ook beschutte werkplaats voor

- blinden.
- ✓ Oosterlinck: de levende streamer.
- ✓ Je wil wel gaan skieën maar al je vrienden gaan op een andere datum? Sluit bij ons groepje aan! We (25-30j) gaan ons amuseren in Val Thorens voor 1 week (vertrek 16/2) en zoeken nog 2 toffe mensen om ons appartement te delen. De hele reis is al voorbereid. Contacteer 0495/27 55 12.voor meer info.
- ✓ B, heel erg bedankt voor het poseren voor de affiche van affichepolitiek.
- ✓ Idem dito voor M.
- ✓ Ter verduidelijking: Björn M. is niet Björn Michiels, Tijl.
- ✓ Onvriendelijke dtp'ers verontschuldigen zich tegenover nalezer die het weer eens hard te verduren kreeg.
- ✓ Maar hij zit dan ook zo snel op zijn paard.
- ✓ Het is een przewalskipaard.
- ✓ Of een Shetlander.
- ✓ Na tafels en stoelen nu ook fiets verdwenen op Cité.
- ✓ De tafels en stoelen zijn daarentegen wel weer opgedaagd.
- ✓ Redsek weldra weer overspannen.
- ✓ Sjef dtp op de rand van een zenuwzinking.

Commilitones, surgite!

De Heverleese kringen, zijnde Apollon, Bios, Chemika, LBK, Merkator, VTK en Wina, presenteren niet zonder trots hun tweede massakantus. Naar het schijnt dient u zich voor te bereiden op een gigantisch feestje met live-begeleiding en verse Palm. Wie wil meefeesten, reppe zich op woensdag 31 januari om acht uur des avonds naar de tent voor Alma III. Kaarten kosten 300 frank en zijn te verkrijgen bij de organiserende kringen.

(lg)

JO MEUWISSEN

Alle verhuur
Video-, klank- en lichtmateriaal
Videoschermen tot 4 m
DISCOBAR
met of zonder D.J.
KARAOKE (5000 BEF)

(advertentie)

 016/201.301

Bent u een geboren redenaar?

Als uw antwoord op bovenstaande vraag bevestigend is en u wou altijd al in de voetsporen van pakweg Cicero of Martine Tanghe treden, dan houdt u 7 februari alvast vrij. Op die dag organiseert het VRG, de kring van de rechtenstudenten, immers het welsprekendheidstornooi. Vanaf half negen 's avonds zullen vertegenwoordigers van Leuvense kringen elkaar bestrijden in het auditorium van Groep T.

In het eerste deel worden de kandidaten ingeleid door een professor uit hun faculteit. Daarna brengen ze een eigen, voorbereid stukje. Na de pauze volgt een improvisatieoefening. Een jury met klinkende namen als rektor Oosterlinck, dekaan Van Istendael, Mark Eyskens, Brigitte Raskin en Siegfried Bracke zal beslissen welke kring dit jaar met de eer gaat lopen.

Inschrijven kan nog tot donderdag 1 februari op het VRG-sekretariaat of bij de reeds deelnemende kringen: Psychologische Kring, VTK, Politika, Industria, Ekonomika en VRG. Kringen die reeds vertegenwoordigd zijn, kunnen nog een tweede kandidaat leveren. Wie in het publiek wil zitten, kan vanaf woensdag 31 januari kaarten kopen bij de deelnemende kringen.

(lg)

Praten voor een publiek of in een vergadering (of op een examen) is niet altijd vanzelfsprekend. Wij bieden u de kans uw communicatievaardigheden bij te schaven. Op amper één dag brengen we u de essentiële elementen bij via een multidisciplinair uitgekende aanpak. We bekijken het spreken communicatief, logopedisch en psychologisch. Er gaat een inleidingsdag door in Leuven op 18.2, van 9.30 tot 19 u. Wel op voorhand inschrijven (voor 3.2) en betalen (700 fr. op 230-0140536-03, Basistraining Spreken) Info: 016/20.43.13 of 016/23.50.50, <basisspreken@hotmail.com>.

De kleinkunst van Zjef Vanuytsel

Op 1 februari treedt Zjef Vanuytsel om 20.30 u op in Auditorium Minnepoort. De kleinkunstenaar die faam verwierf met nummers als "De zotte morgen" en "Houten kop" werd door studentenkring Klio gestrikt voor een optreden. Achteraf is een receptie voorzien. Kaarten zijn te verkrijgen bij Klio, in de bib van Letteren (Blijde Inkomststraat 21) of in de Stadschouwburg (Bondgenotenlaan 21) en kosten 300(studenten)/400 frank per stuk.

(hvh)

MAANDAG

- 19.45 u **KARAOKE** Naar jaarlijkse gewoonte hebben we een karaoke-bar afgehuurd voor enkele uurtjes, afspraak onder de Ballon op het Hooverplein, toeg. gratis, org. & of, HOLEBI-jongeren.
- 20.00 u **DEBAT** Blauwe Maandag: discussieavond met Gerolf Annemans, in Notre Dame, toeg. gratis, org. LVSU.
- 20.00 u **FILM** Grand Cru: 'Taste of Cherry' van Abbas Kiarostami, vijftiger Badii heeft besloten om zelfmoord te plegen en zoekt iemand om hem te begraven, Perzisch, Nederlands ondertiteld, in Stuczaal, toeg. 100/125/150/175, org. Stuc.
- 20.30 u **DANS** 'Rien de Rien' door Les Ballets C. de la B, thema's als 'echtheid' en 'subjectiviteit' worden vormgegeven in dans, in Vlaamingenstraat 83, toeg. 200/250/300/350, org. Stuc.
- 22.30 u **FILM** New Harvest: 'Le Tableau Noir' van Semira Makhmalbaf, na bombardementen in het Koerdische deel van Iran zwerfen onderwijzers van dorp tot dorp om leerlingen te zoeken die ze kunnen onderwijzen, in Stuczaal, toeg. 100/125/150/175, org. Stuc.

DINSDAG

- 20.00 u **TEATER** 'Mierenneuken' en 'Geheimzinnig dansen' door Eef en Co & Vrolijk België, twee jonge kabaretduo's bekijken de buitenwereld door hun eigen bril, in Wagehuys, Brusselsestraat 63, toeg. 350, org. CC Leuven.
- 20.00 u **OPERA** 'La Cenerentola' door de Roemeense Staatsopera Cluj Napoca, Rossini's sprankelende versie van Assepoester, met boventiteling, in Stadschouwburg, toeg. 250/550/850/1100, org. CC Leuven.
- 20.00 u **FILM** New Harvest: 'Le Tableau Noir' van Semira Makhmalbaf, na bombardementen in het Koerdische deel van Iran zwerfen onderwijzers van dorp tot dorp om leerlingen te zoeken die ze kunnen onderwijzen, in Stuczaal, toeg. 100/125/150/175, org. Stuc.
- 20.30 u **KONSERT** De Nieuwe Reeks: piano-

- recital met werk van Liszt, Berg, Brahms, Schönberg, Webern, Joplin en Stravinsky, uitgevoerd door Thomas Dieltjens, voorafgegaan door een inleiding, in Hogenheuvelcollege, Naamsestraat 69, org. Het Collectief i.s.m. laatstejaarstudenten musikologie.
- 22.30 u **FILM** Grand Cru: 'Taste of Cherry' van Abbas Kiarostami, vijftiger Badii heeft besloten om zelfmoord te plegen en zoek iemand om hem te begraven, Perzisch, Nederlands ondertiteld, in Stuczaal, toeg. 100/125/150/175, org. Stuc.

WOENSDAG

- 13.00 u **KONSERT** UUR KULTUUR: Middel-eeuwse muziek uit Spanje door Zefiro Torna, in Predikherenkerk, toeg. gratis, org. Kultuurcommissie KU Leuven.
- 14.00 u **FILM** 'Marie Antoinette is niet dood', Vlaams drama van Irma Achten met Antje De Boeck en Lucas Van den Eynde, in Vander Kelenstraat 30, toeg. 25/50, org. Vlaams Filmmuseum en -Archief.
- 19.00 u **ETENTJE** in Alma II, afspraak in de inkomhal, toeg. gratis, org. & of, HOLEBI-jongeren.
- 20.00 u **FILM** 'Marie Antoinette is niet dood', Vlaams drama van Irma Achten met Antje De Boeck en Lucas Van den Eynde, in Vander Kelenstraat 30, toeg. 25/50, org. Vlaams Filmmuseum en -Archief.
- 20.00 u **KONSERT** 'Cuvée Sonore', muziekfestival met jong muziektalent, in Stuczaal, toeg. 150/200/250/300, org. Kultuurraad.
- 20.00 u **DEBAT** 'Klare Taal: Debat met Jean-Pierre Van Rossem', in VHI 00.10, Dekenstraat 2, toeg. gratis, org. Studenten Economische Wetenschappen.

DONDERDAG

- 20.00 u **TEATER** 'Inasmuch as Life is Borrowed' door Ultima Vez, in Stadschouwburg, toeg. 300/500/700, org. CC Leuven.
- 20.00 u **PRAATKAFEE** Je kan hier mensen van & of leren kennen en je vindt hier meer informatie over de vereniging, in Couperus &

- Cocteau, Diestsestraat 245, toeg. gratis, org. & of, HOLEBI-jongeren.

VRIJDAG

- 14.00 u **BEURS** 'Curioza': beurs met een groot-schalig aanbod aan antiek-brocante en decoraties, toeg. 200, org. Curioza.
- 20.00 u **TEATER** 'Inasmuch as Life is Borrowed' door Ultima Vez, in Stadschouwburg, toeg. 300/500/700, org. CC Leuven.

ZATERDAG

- 10.00 u **BEURS** 'Curioza': beurs met een groot-schalig aanbod aan antiek-brocante en decoraties, toeg. 200, org. Curioza.
- 20.00 u **KONSERT** Dana Winner, in Stadschouwburg, toeg. 650/950/1250/1650, org. Vriendenkring 2000.

Ekonomika

- 30/01 om 22.00 u: Laatste openingsdag van de Dulci in de Dekenstraat. De week nadien in de Dulci in de Tiensestraat open, in Dulci. • 31/01 om 22.00 u: Schaats-TD, in schaatsbaan Haasrode.

Eoos

- 29/01 Presidiumvergadering, in Perma, tweede verdieping Fak Letteren. • 31/01 Film en pizza-avond, in Perma Germania, eerste verdieping Fak Letteren. • 01/02 om 13.00 u: Tapnamiddag, in Fak Letteren.

Klio

- 01/02 om 20.30 u: Konsert Zjef Vanuytsel, in Auditorium Minnepoort.

Medica

- 31/01 Halftime: playbackshow, in Doc's Bar.
- 01/02 Halftime: fuif, in Albatros.

ZONDAG

- u **FESTIVAL** 'De Tweede Bezetting' door Victoria, jonge podium- en andere kunstenaars brengen performances, konserten, films, lezingen, installaties en gewone voorstellingen, in alle zalen, org. Stuc.
- 10.00 u **BEURS** 'Curioza': beurs met een groot-schalig aanbod aan antiek-brocante en decoraties, toeg. 200, org. Curioza.
- 15.00 u **OPERETTE** 'Zauber der Operette' door het Vlaams Radio Koor en Orkest o.l.v. Ira Levin, onvergetelijke operetmomenten van Frans Léhar en Johann Strauss jr, in Stadschouwburg, toeg. 300/400/600/700, org. CC Leuven.
- 22.00 u **KONSERT** Jazz op zondag, in Stucbar, toeg. gratis, org. Stuc.

Pedagogische Kring

- 31/01 om 21.00 u: Nacht van de pedagogie, in l'Affaire.

Psychologische Kring

- 29/01 om 22.00 u: Optreden van Sunday? in Pavlov. • 30/01 Playbackshow met aansluitend diskofuif, in Lido.

VRG

- 29/01 Jobweek, in Nieuwe Valk. • 30/01 Jobweek, in Nieuwe Valk. • 30/01 om 20.00 u: Halftime rechten: politiek debat met J.M. Dedecker, Annemans, J. Geysels en B. Tobback, moderator S. Bracke, in Aula Zeger van Hee, Oude Valk. • 31/01 Jobweek, in Nieuwe Valk. • 31/01 Swinglessen. • 31/01 Halftime rechten: halftime-fuif met optreden van X-Session, in Lido.

VTK

- 29/01- 02/02 Halftime met kroegentocht en TD. • 31/01 Massakantus, in tent voor Alma 3.

Stapjes op een lange weg

Fet is een gigantisch gat in de Leuvense cultuur. Teater, dans, zelfs beeldende kunst: je vindt het allemaal binnen de oude stadsomwalling. Wie het echter muzikaal zoekt blijft meestal op zijn honger zitten of moet naar andere oorden afzakken. Onder de lichtelijk pretentieuze naam *Cuvée Sonore* probeert Loko-Kultuurraad daar woensdag een mouw aan te passen.

Ooit was er de Corso — de ouderen onder u zullen het zich misschien nog herinneren — waar wel eens een bekende groep optrad. En dan hebben we het hier niet over Ekonomika dat Gorki naar de Lido uitnodigde of het VRG dat Jasper Steverlinck (Arid) strikte voor een *entr'acte* bij een politiek debat. Oh neen, ooit waren er tijden dat gerenommeerde groepen als Veruca Salt, Chumbawamba, Green Day of Vlaanderen's nationale Belgische trots dEUS hun opwachting maakten in deze stad. Allemaal inmiddels verleden tijd: plotseling moest de Corso sluiten wegens geluidsoverlast. Sindsdien is het uit met de muzikale pret in Leuven.

Voor de intellectuelen bracht het Stuc nog soelaas met hun Neo-reeks — all things hip, met een voorkeur voor intrieste post-rock — en ook een verdwaalde jazzliefhebber vond er op zon- of andere dagen wel eens zijn gading. Wie echter iets anders zocht — pakweg de nieuwste Vlaamse afrekeningensensatie — mocht het vergeten of moest zijn heil elders zoeken.

CRÈME

Wie al eens de Rifraf of een ander muziekblad openslaat en de geplande concerten van groepen als Das Pop of Fence er op naslaat, is het met één blik duidelijk: van Bissegem (De Kreun) over Eeklo (N9) tot Opwijk (De Nijdrop), het kleinste boerengat wordt aangedaan, maar met een grote boog trekken ze rond een potentieel publiek van drieëntwintig duizend mensen heen. Leuven heeft dan ook geen nood aan een Ancienne Belgique of een Vooruit waar de *crème de la crème* van de internationale scene komt spelen. Neen, laat het maar kleiner beginnen. Waar het deze stad aan ontbreekt is een club van kaliber. Als Brugge, een ingeslapen provincienest met ambitie, zich een club als de Cactus — en bijhorend festival — kan permitteren, dan Leuven zeker.

Jawel. Het is beter geworden. Novastar en Tom Helsen stonden in het Stuc, net als Venus In Flames, nog voor die derde werd in de RockRally. Zelfs het Cultureel Centrum programmeerde een aangename Volle Tent-avond met Das Pop, Metal Molly en Lunascape. Je kan echter moeilijk spreken van een structurele oplossing. Het hiaat blijft en enkele losstaande initiatieven van een bevlogen individu kunnen het tekort niet maskeren: er is in Leuven veel te weinig muziek. Misschien een uitdaging voor de nieuwe schepen van cultuur en jeugdbeleid?

INITIATIEF

Het gevolg van deze situatie is wel dat het initiatiefjes blijft regenen. Na het *Kultureel Centrum goes Belpop*-initiatief van de Volle Tent organiseert nu ook Loko-Kultuurraad (Kura) een Muziekfestival. Onder de noemer *Cuvée Sonore* geeft zij vrij spel aan een drietal (piep)jonge groepjes.

De eersten die zonder pardon het podium van de Stuczaal zullen worden opgejaagd zijn de leden van Fra Maçon. Ooit waren ze tweede op Germania's free podium, maar al snel konden zij betere referenties verwerven. Hun eerste — naar eigen zeggen — echte konsert dateert van vorige zomer op het Vorselaarse folkfestival *Na Fir Bolg*. Een aantal van de muzikanten zijn dan ook gepokt en gemazeld in het Gooikse folk-

milieu, waar ook de meisjes van Laïs hun eerste schoorvoetende zanglijntjes rond het kampvuur strooiden. De eerste pasjes zijn gezet, het grotere werk gaan ze al aan voor ze in het Stuc toekomen, want vorige week nog speelden ze in het voorprogramma van die andere bekende folkgroep Ambrozijn.

Fra Maçon wil een eigentijdse interpretatie geven aan volksmuziek uit eigen land, maar ook uit Europa. Hun uitgebreide instrumentarium gaat van doordeweekse strijkers als cello, viool en altviool tot de traditionele Zweedse nyckelharpa. Dat laatste is trouwens een soort gemechaniseerde viool, ook wel knoppenviool genoemd. Zelf vinden ze dat ze de folky onderbouw uitbreiden met onder meer "renaissancemuziek, historische

Fence". Niels en Lieven van Fence, ooit tweede op een vorige RockRally, leerden Pi Vleugels kennen en besloten na verloop van tijd dan maar eens samen te spelen. Hun eerste demo-cd persten, kopieerden en verspreidden ze zelf. Het schijfje staat vol met "catchy, poppy dingskes die af en toe stevig rocken". Dat vinden ze zelf toch. Die demo had wel de uit de kluiten gewassen lengte van 77 minuten en telde Guided By Voices-gewijs 27 nummers. Je kunt dus beter spreken van een eerste cd in eigen beheer. Hun grote voorbeelden zijn trouwens Sebadoh, Guided By Voices, Ween, The Who en Built to Spill. Verwacht u dus aan rommelige buurtjongens-onder-elkaar-in-de-garage-rock met een hoog zotte-Limburgers-gehalte.

woensdag mist kan ze later nog gaan bekijken in Gent en Hasselt. Zowiezo: u hoort nog van hen, want deze jongens zijn brandend ambitieus. In de toekomst willen ze "veel optreden, een EP opnemen, deelnemen aan DebuutRock en aan Humo's RockRally". Benieuwd of Niels en Lieven nog hogere ogen kunnen skoren dan hun tweede plaats in 1998.

CUBA

Headliner Nostoc dan. Opgericht in 1994 tikkert deze Limburgse groep al jaren aan de weg. Drie jaar zoeken naar een eigen geluid vloiede in 1996 eindelijk uit in een eerste maxi-single *L'amour, mon cul*. Hun jarenlange inspanningen werden beloond met een overwinning op Limbomania, het Limburgse provinciale rockconcours. Een en ander had een hele reeks optredens tot gevolg: van Marktrock Leuven over de Vrije Universiteit Brussel tot het Brugse Jeugdhuis Den Dwarskop. Voorprogramma's voor onder andere Novastar en El Fish en interviews op Studio Brussel en — een iets mindere referentie — Radio 2 staan eveneens op hun palmares.

In 1998 nam de groep zijn tweede maxi-single op met als titel *The Drama*, waarvan vijfhonderd exemplaren werden verkocht, en een jaar later kwam de opvolger, met een knipoog naar Italo Calvino *As on a Night a Traveller* geheten. De jongens zijn er heilig van overtuigd dat hun muziek de enige juiste soundtrack zou zijn voor de verfilming van Tolkien's *In de Ban van de Ring*. Het eerste deel van de verfilming komt er eind dit jaar effectief aan. Benieuwd of er vanuit Hollywood een telefoontje richting Limburg is geweest.

Ondertussen beschikt de groep wel over een uur duren de set met nummers op basis van "latin, swing, bebop en een eigen, dikwijls filmisch karakter zonder daarmee het idee van songwriting te verliezen." Vergelijkingen geven ze voor het gemak zelf mee: "Nick Cave op Cuba of Tom Waits als special guest in Baywatch". Geen idee hoe we ons dat moeten voorstellen. En vooral: willen we Tom Waits wel in zwembroek zien?

Een nieuwe boreling in het Leuvense cultuurleven wordt woensdag boven de doopvont gehouden. Er hangt weer een nootje muziek meer in de lucht, en misschien — héél misschien — past het wel om tegen een bloedrode zonsondergang naar het Stuc te trekken, met de Beatles zachtjes neuriënd: "I have to admit, it's getting better. It's getting better, all the time."

Matthieu Van Steenkiste

Het kleinste boerengat wordt aangedaan, maar met een grote boog trekken groepen rond een potentieel publiek van drieëntwintig duizend mensen heen

Waar het deze stad aan ontbreekt, is een club van kaliber

Loko-Kultuurraad geeft vrij spel aan (piep)jonge groepjes

en actuele konsertmuziek, jazz, funk, reggae, zappaiaanse rock, de populaire hitcultuur, enzoverder."

En dan is er het tweede groepje, Buffoon. Geen idee wat de naam betekent maar vanaf nu dus ook zoiets als "spin-off van

Buffoon heeft in elk geval al wat meer optredens achter de rug dan het groepje dat voor hen de planken zal opwarmen. Van de kelders van de Antwerpse Karel De Grote Hogeschool tot het Hasselts Begijnhof, originele settings zijn ze wel gewend. Wie ze

Cuvée Sonore van Kultuurraad op woensdag 31 januari om 20.30 uur met Fra Maçon, Buffoon en Nostoc in de Stuczaal. Met Stuckkaart: voorverkoop 150, aan de deur 200. Zonder Stuckkaart: voorverkoop 250, aan de deur 300. Info & tickets: 016/20.81.33 of ticket@stuc.kuleuven.ac.be.